

JAZZFLITS NUMMER 419

13 MEI 2024

IN DIT NUMMER:

1 BERICHTEN

5 JAZZ OP DE PLAAT

Ava Trio, Kenny Barron, Mohini Dey, Nicole Glover, Langedijk-Berner, Yusef Lateef, Louise vd Heuvel, North Sea String Quartet e.a.

11 JAZZ OP HET PODIUM

Marius Neset, Itakiry, Scott Hamilton, David Murray.

EN VERDER (ONDER MEER):

19 Oh, Lady be good (Ruud Bergamin)

22 Barney Wilen (deel 2) (Erik Carrette)

26 Europe Jazz Media Chart mei

20 JAAR JAZZFLITS

01 09 2003 - 01 09 2023

JAZZFLITS 420 KOMT 3 JUNI UIT

BERICHTEN

Susanne Alt. (Foto: Mark Engelen)

Susanne Alt gaat lesgeven op Arnheems conservatorium

Susanne Alt is benoemd tot hoofdvakdocente jazzsaxofoon bij de afdeling Jazz & Pop van het Artez-conservatorium in Arnhem. Afdelingshoofd Michiel Braam is blij met haar komst: "Ze is niet alleen een goede saxofoniste, maar ook een echte creatieveling met eigen muziek en projecten, bovendien voegt ze stilistisch gezien iets toe aan het team." Alt is de vierde instrumentaliste die in Nederland als jazzhoofdvakdocent aan het werk gaat. Saxofoniste Tineke Postma (Rotterdam), bassiste Phaedra Kwant (Arnhem, Amsterdam) en gitariste Ella Zirina (Den Haag) gingen haar voor.

ia77

JazzFlits

TOONAANGEVEND JAZZPERIODIEK SINDE 2003

ALL-STAR GLOBAL CONCERT SLUIT INTERNATIONALE JAZZDAG IN TANGER AF

Duizenden optredens en evenementen in wereldwijd meer dan 190 landen, kleurden 30 april jl. de dertiende jaarlijkse Internationale Jazzdag. Het traditionele afsluitende All-Star Global Concert vond deze keer plaats in het nieuwe Paleis voor Kunst en Cultuur van Tanger (Marokko). Onder anderen Herbie Hancock, Claudia Acuña, Ambrose Akinmusire, John Beasley, Lakecia Benjamin, Richard Bona, Dee Dee Bridgewater, Kurt Elling, Magnus Lindgren en Marcus Miller lieten er van zich horen.

Het All-Star Global Concert, gepresenteerd door de Britse acteur Jeremy Irons, opende met een muzikaal welkom van gerenommeerde Marokkaanse Dar Gnawa-muzikanten. Het werd gevolgd door Chick Corea's 'Spain' in een uitvoering van zangeres Dee Dee Bridgewater, waarmee de culturele banden tussen Marokko en Spanje werden benadrukt. Zangeres Jazzmeia Horn schakelde de talenten van trompettist Ambrose Akinmusire en pianist Billy Childs in voor een swingende versie van 'Free your mind'. Bassist Richard Bona bracht een tedere uitvoering van zijn 'Eso-ka bulu (Night whisper)', en saxofonist TK Blue en Gnawa-icoon Abdellah El Gourd betoonden eer aan de Marokkaanse Gnawamuziek en de Amerikaanse jazz, met 'Blue Moses', een compositie van pianist Randy Weston. Het is slechts een greep uit een concert dat twee uur duurde en waarin verder zanger Kurt Elling Wayne Shorter in het zonnetje zette met zijn interpretatie van Shorters compositie 'Speak no evil'. Shemekia Copeland en Joe Louis Walker presenteerden blues met hun versie van 'Nobody but you'. Kijk hier het concert terug: <https://t.ly/2YZc0>. De Internationale Jazzdag is een initiatief van VN-organisatie UNESCO. Het idee komt van toetsenist Herbie Hancock, die sinds het begin, 2011, als goodwill-ambassadeur aan het evenement is verbonden. Het was voor het eerst in het bestaan van de dag dat een Afrikaanse stad het All-Star Global Concert onderdak mocht bieden.

World of Jazz op Internationale Jazzdag gelanceerd

In Nederland greep de Concertzender de Internationale Jazzdag aan om het nieuwe kanaal World of Jazz te lanceren. Het biedt de klok rond jazz en world. Luister nu via de Concertzender-app of via internet: <https://www.worldofjazz.nl/>

Kurt Rosenwinkel bundelt meer dan 150 eigen composities

Meer dan 150 composities van gitarist Kurt Rosenwinkel zijn samengebracht onder de titel 'Kurt Rosenwinkel: Ultimate Book of Compositions'. Het boek telt meer dan vijftienhonderd pagina's en bevat het gehele oeuvre van Rosenwinkel. De verzameling is vanaf begin juni op papier en digitaal verkrijgbaar en is een uitgave van Rosenwinkels eigen platenlabel Heartcore Records.

Dick de Graaf kondigt nieuwe cd aan

Het Dick de Graaf Kwartet - Dick de Graaf (sax, fluit), Barry Green (piano), Jos Machtel (contrabas) en Pascal Vermeer (drums) - heeft dit voorjaar een nieuwe cd opgenomen in Studio 2 van het Muziekcentrum van de Omroep (Hilversum). Het album bevat nieuwe stukken en zal in november worden gepresenteerd.

Billy Cobham. (Persfoto)

Billy Cobham krijgt German Jazz Trophy 2024

Als bekroning van zijn gehele oeuvre heeft drummer Billy Cobham 18 april jl. in Stuttgart de German Jazz Trophy 2024 ontvangen. Aan deze jaarlijkse onderscheiding is een prijzengeld van 15.000 euro verbonden. Ook krijgt de winnaar een sculptuur. De prijs is een initiatief van onder meer de Neue Musikzeitung en jazzzeitung.de. De uitreiking is onderdeel van het festival Jazzopen Stuttgart. Eerdere winnaars waren onder anderen Carla Bley (2009), Abdullah Ibrahim (2017), Dee Dee Bridgewater (2019) en Steve Turre (2023).

Miguel Zenón. (Persfoto)

MIGUEL ZENÓN EN ESPERANZA SPALDING KRIJGEN DORIS DUKE ARTIST AWARD 2024

Saxofonist Miguel Zenón en bassiste-vocaliste Esperanza Spalding hebben een Doris Duke Artist Award 2024 gekregen. "Recognitions like this one inspire us all to keep pushing forward as artists and creators, with open minds and ears", reageert Miguel Zenón in een persbericht.

"The Doris Duke Artist Award is more than an award - it is a platform to fight for the future of all performing artists", aldus Sam Gill, hoogste man van de Doris Duke Foundation. Deze stichting deelt sinds 2012 jaarlijks een aantal Awards uit in de disciplines dans, jazz en theater. Dit jaar in totaal zes, waarvan dus twee aan jazzartiesten. Miguel Zenón is 'extremely grateful to receive this award along with such a distinguished group of individuals'. Aan de Doris Duke Award is een vrij te besteden bedrag van 525.000 dollar verbonden (en een bedrag van 25.000 dollar dat als pensioen moet worden belegd). Als leden van de jazzscene kregen eerder onder anderen pianiste Kris Davis, saxofonist Wayne Shorter, zangeres Cécile McLorin Salvant, drummer Terri Lyne Carrington en pianist Jason Moran een Award.

North Sea Jazz Festival-compositie-opdracht 2024 voor Tijn Wybenga

Componist-dirigent Tijn Wybenga heeft de jaarlijkse North Sea Jazz Festival-compositieopdracht gekregen. Hij zal het resultaat op 12 juli tijdens het festival presenteren. Wybenga schrijft vier stukken die worden uitgevoerd door het Metropole Orkest. Een stuk voor trompettist Ambrose Akinmusire, een voor zangeres Lizz Wright en twee voor hen samen. Jurylid Mike Bindraban: "Wybenga behoort tot de voorhoede van een bijzondere lichte jonge en progressieve componisten. Authentiek, energiek, intrigerend en vooral het geluid van vandaag".

Eric Vloeimans wordt betrekkelijk goed beluisterd op Spotify. (Foto: Joke Schot)

'A'dam telt meeste jazzluisteraars'

Amsterdammers luisteren het meest naar jazz, zo maakte Spotify op de Internationale Jazzdag (30 april) bekend. 'De gemiddelde Amsterdammer heeft ongeveer 28 jazznummers in één maand beluisterd', zo meldt de streamingdienst. Ook in de andere grote steden wordt meer naar jazz geluisterd dan elders. De top vijf bestaat verder uit Rotterdam, Utrecht, Den Haag en Haarlem. "Gezien het aantal inwoners van Haarlem staat de stad opvallend hoog in de lijst", aldus een persbericht. Spotify hanteert overigens een brede definitie van het begrip jazz. Als meest gestreamde Nederlandse jazzartiesten worden het Metropole Orkest (1), Pete Philly & Perquisite (2), Kyteman (3), Laura Figy (4) en New Cool Collective (5) genoemd. Trompettist **Eric Vloeimans** staat in dit lijstje op nummer tien.

THE NOTEBOOKS OF SONNY ROLLINS

EDITED BY SAM V. H. REESE

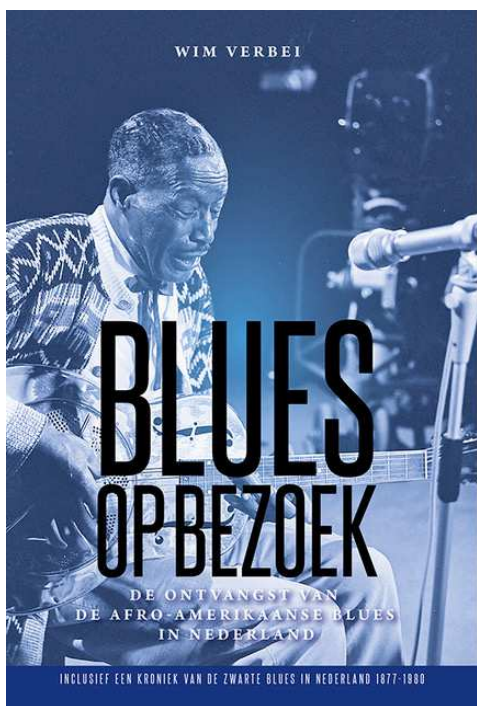

Een foto uit 1959 van Sonny Rollins op de Williamsburg Bridge siert de omslag van 'The Notebooks of Sonny Rollins'.

SELECTIE VAN SONNY ROLLINS' JARENLANGE AANTEKENINGEN IN BOEKVORM VERSCHENEN

Saxofonist Sonny Rollins vulde sinds 1959 een reeks notitieboekjes met tal van bespiegelingen. Journalist Sam Reese maakte daaruit een selectie, redigeerde de teksten en stelde onder de titel 'The Notebooks of Sonny Rollins' een boek van 144 pagina's met het materiaal samen. Rollins spreekt zich uit over saxofoon techniek, muziektheorie, maar ook over spiritualiteit en systematisch racisme.

Om zich te bezinnen verscheen Rollins eind jaren vijftig een tijd niet op de podia en in de studio. Hij studeerde dagelijks vele uren saxofoon, vaak 's avond laat op Williamsburg Bridge (New York). In die periode begon hij ook met het maken van aantekeningen. Onder meer over zijn gemoedstoestand: "Face the startling and intriguing reality that there is within me a force working hard for my own destruction, even as I try to improve." Maar ook over muziek: "Any definition which seeks to separate Johann Sebastian Bach from Miles Davis is defeating its own purpose of clarification. The musings of Miles is then the bouncing of Bach both played against each other." Lijsten met dagelijkse klusjes, repetitieroutines, reflecties op tournees en opnames (inclusief gedetailleerde aantekeningen over hoe Rollins wilde dat live-albums zouden worden gemonteerd), en een gestage stroom aantekeningen over voeding en gezondheid vonden verder hun weg naar de notitieboekjes. 'The Notebooks of Sonny Rollins' is verschenen bij de New York Review of Books, Inc.

Nieuw boek over Afro-Amerikaanse bluesmuzici op bezoek in Nederland

Bij uitgeverij In de Knipscheer is deze maand het boek 'Blues op bezoek' verschenen. In ruim vierhonderd pagina's vertelt auteur Wim Verbei daarin het verhaal van de blues van Afro-Amerikaanse muzikanten die in de loop der jaren hun muziek in Nederland ten gehore brachten. Met welke termen werd blues zoal aangeduid voordat het in Nederland enige populariteit verwierf? Wat gebeurde er voordat zwarte bluesmuzikanten met tientallen tegelijk de Nederlandse podia beklommen? Waar en door welke Afro-Amerikaanse bluesmuzikanten werd hier opgetreden? En hoe werden zij hier ontvangen en beschreven? Dat zijn de vragen die in deze uitgave centraal staan. Het boek bevat verder (niet eerder gepubliceerde) foto's van bluesmuzikanten en afbeeldingen van affiches, posters en dergelijke.

KPN voor drie jaar sponsor van North Sea Jazz Festival

KPN zal het North Sea Jazzfestival gedurende drie jaar sponsoren. De overeenkomst geldt met ingang van de komende 47ste editie (12 t/m 14 juli 2024). Tijdens het festival plaatst KPN omgebouwde telefooncellen waar bezoekers tussen de concerten door hun mobiele telefoon kunnen opladen. Ook adopteert KPN één van de festivalpodia en de North Sea Jazz Festivalapp, waarmee bezoekers vooraf hun eigen route door het festival kunnen uitstippelen.

GEEN CONCOURS 'LEIDEN JAZZ AWARD' MEER

Het concours om de Leiden Jazz Award is niet meer. De organiserende Stichting Leidse Jazz Geschiedenis wordt binnenkort opgeheven. De laatste Leiden Jazz Award werd in 2021 gewonnen door bassist Jort Terwijn. "We hebben nadien naar versterking en vooral verjonging van de organisatie gezocht en wilden tegelijkertijd de zaak grondiger aanpakken", legt voorzitter Cor Smit uit, maar dat is niet gelukt.

"In 2021 is de Leiden Jazz Award vanwege de coronapandemie in aangepaste vorm gedaan, met Biopartner als nieuwe sponsor en ingebed in een nieuw, groter jazzevenement in samenwerking met onder meer de Stadsgehoorzaal. De bedoeling was om langs deze lijnen verder te gaan, maar daar is het nooit van gekomen. Diverse gesprekken met geïnteresseerde jongere mensen, onder wie jazzmusici, en met een andere organisatie, leidden uiteindelijk tot niets. Iedereen vond de Leiden Jazz Award erg goed, maar organisatorisch bleek er helaas geen draagvlak meer", vertelt Smit aan Jazzflits. De Stichting Leidse Jazz Geschiedenis werd opgericht in 2007 om de geschiedenis van de jazz in Leiden vast te leggen. In 2009 zag het boek 'Leidse Jazz, 1899-2009' het levenslicht. Na de voltooiing van het boek nam de stichting de organisatie van de Leiden Jazz Award ter hand. Daaraan konden jaarlijks jazzstudenten van Nederlandse conservatoria deelnemen. De eerste editie was in 2009 en werd gewonnen door pianist Walter Wolff. Prijswinnaars kregen een bedrag van 1.500 euro en een wisseltrofee. Na Wolff mochten onder anderen saxofonist Floriaan Wempe (2010), saxofonist Claudio de Rosa (2015), pianiste Yooni Choi (2014) en gitarist Gijs Idema (2016) zich winnaar noemen. Een optreden op 17 mei van het Martin Diaz Quintet (finalist in 2020) in het Leidse Muziekhuis Qbus is het laatste teken van leven van de Stichting.

ALESSANDRO FONGARO 'ARTIST IN FOCUS' VAN FESTIVAL NORTH SEA ROUND TOWN 2024

Alessandro Fongaro. (Persfoto)

Bassist-componist Alessandro Fongaro is 'Artist in Focus' van het festival North Sea Round Town. Hij zal het met zijn gelegenheidsformatie The Hunters in the Snow (George Dumitriu (viool), Yanna Pelser (viola), Pablo Rodriguez (viool), Thomas van Geelen (cello), Nicolò Ricci (saxofoon), Marta Warelis (piano), Jim Black (drums) openen. Daarna duikt hij in verschillende bezettingen nog een aantal keren op tijdens het festival. North Sea Round Town is van 27 juni tot en met 14 juli 2024 op verschillende locaties in Rotterdam te vinden.

JAZZ OP DE PLAAT

AVA TRIO
The Great Green
 Tora Records

Waar Giuseppe Doronzo op de vorige korte cd van het trio AVA, 'Ash', zich beperkte tot het mondstuk van zijn baritonsaxofoon, heeft hij voor het nieuwe album, 'The Great Green' weer besloten om zijn gehele instrument te gebruiken. We horen hem af en toe ook wel op fluiten als de ney en de dubbelfluit longar, maar de baritonsax voert hier de boventoon, van ronkend en ritmisch tot zwoel en verleidelijk. Net als op de voorganger vertellen de mannen van AVA graag een (muzikaal) verhaal, en ook hier verwijst dat naar de mythologie van het Middellandse Zeegebied. Of het verhaal over een Griekse visser en zijn relatie tot de zee, dat staat afgedrukt in het hoesje, nu werkelijk verklankt wordt in de muziek, doet er niet zoveel toe. Het vormt een goed uitgangspunt voor vier boeiende stukken. De ritmiek en de melodieën suggereren een imaginaire volksmuziek die invloeden met zich meedraagt uit het oosten van de mediterrane regio: Griekenland, Turkije, het Midden-Oosten. Er zijn jubelende dansen, maar ook melancholieker klanken en suggestieve improvisaties. Wat dat betreft zet 'The Great Green' de lijn voort die met de eerdere platen werd ingezet. Het album laat zich digitaal, op cd en op vinyl (als limited edition) kopen.

Herman te Loo

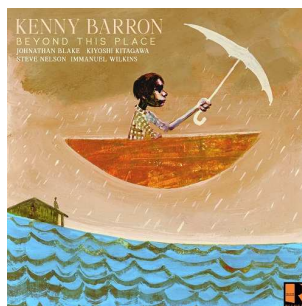
Bezetting:

Giuseppe Doronzo
 (baritonsax, ney anban, longar dubbelfluit),
 Esat Ekincioglu (bas),
 Pino Basile (raamtrommels, tamburello, percussie).

Beluister het album hier:
<https://tinyurl.com/2pehas9e>

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

KENNY BARRON
Beyond This Place
 Artwork Records

Jazzflits deelt geen ballen of sterren uit. Maar als het dat deed, gaf onderstaande deze productie er vijf. Want we krijgen meer dan we verwachten. Pianist Kenny Barron is uiteraard een topmuzikant die na al dat werk als sideman vanaf zijn tienerjaren (Dizzy, Getz, noem maar op) zelf een ster werd. Hij trekt als leider langs de festivals en krijgt zo af en toe een prijs. Het spreekt ook voor zich dat zijn 'sidenen' eveneens van wanten weten. Maar daar blijft het niet bij. Barron – hij wordt 81 op 9 juni dit jaar – zou zo'n album met groot gemak kunnen vullen met wat evergreens, zonder meer. Even tonsoort en tempo aangeven en jammen maar. Maar dat doet hij niet. 'Softly, as in a morning sunrise' werd opgenomen als een duet voor piano en slagwerk. Het kreeg een dwars arrangement – hectisch tempo, afwijkende akkoorden – waarin de slagwerker daverend van zich laat horen, maar Barron even krachtig tegenspel biedt.

'We see' (Monk) is een duet voor altsax en piano, waarin Barron evenmin op de automatische piloot kan vliegen. Altist Immanuel Wilkins (26) is een veelzijdige en assertieve blazer, wiens repertoire uiteenloopt van razende bebop tot zéér ijle ballads. Op rustige momenten doet hij wel eens denken aan Paul Desmond. Daar luistert hij vast naar, desnoods in het geniep.

Naast volstreekte freejazz onder de naam 'Scratch' is er ook de gebruikelijke blues waarin bas en drums hélemaal 'in the pocket' zijn. Het titelstuk 'Beyond this place' is een meezingbaar lied zonder woorden; een gospel met een trage melodie en plechtige akkoorden. Maar het hoogtepunt is misschien 'The nearness of you'. Metronoom op vijftig, en toch wordt het tempo niet verdubbeld. Pianist en saxofonist weten hier de kern te raken, als de late Lester Young. Het leeftijdsverschil van ruim een halve eeuw is irrelevant.

Jeroen de Valk

Bezetting:

Immanuel Wilkins (altsax), Steve Nelson (vibrafoon),
 Kenny Barron (piano), Kiyoshi Kitagawa (bas),
 Johnathan Blake (drums).

Beluister hier twee nummers van het album:
<https://tinyurl.com/2j56ntz4>

CACHA MUNDINHO
Vento Do Mar
Mundus Productions

Wie Portugal zegt, zegt fado. Joana Almeida groeide op in een kustplaatsje nabij Porto, waar ze gitaar leerde spelen en die traditionele muziek ontdekte. Haar horizon verbreedde echter snel van fado naar jazz en andere muziekstijlen, maar vreemd genoeg kwam de zang pas toen ze in Amsterdam neerstreek. Daar dook ze ook in de vocale Indiase percussie, de zogeheten Konnakol. Ze leerde er percussionist Sjahin During (onder meer bekend van Arifa) kennen, en aldus ontstond het idee voor Cachá Mundinho (hetgeen zich laat vertalen als 'vang de kleine wereld'). In de Spaanse hoboïste Maripepa Contreras en de Braziliaanse bassist Pedro Ivo Ferreira trof ze gelijkgestemde zielen om muziek te maken die al die invloeden (inclusief klanken en ritmes uit het Midden-Oosten) samensmeedt tot een samenhangend en authentiek geheel. Op het debuutalbum, 'Vento Do Mar', horen we melancholieke liedjes (zoals de opener 'Reposa' en het door de Armeense duduk omspeelde 'Canto da vida') naast vrolijke, ritmische en funky nummers als 'Maya' en 'Roda'. Ook treffen we Braziliaanse invloeden aan in 'Flor de cereja' en de elegante 6/8-wals van 'Novo ser'. Almeida laat zich zeker niet kennen als een 'zangeres met band', maar profileert zich als primus inter pares, soms met vocalises als aanvulling op de prominent aanwezige hobo- en dudukpartijen van Contreras. Met de diepe bas van Ferreira en het avontuurlijke en smaakvolle slagwerk van During leidt het tot een volstrekt eigen klankwereld.

Herman te Loo

Bezetting:

Joana Almeida (zang, gitaar, composities),
 Maripepa Contreras (hobo, Engelse hoorn, duduk),
 Pedro Ivo Ferreira (bas),
 Sjahin During (percussie).

Beluister het album hier:
<https://tinyurl.com/4cphvuzr>

MOHINI DEY
Mohini Dey
Eigen Beheer

Een methode die ik vroeger vaak gebruikte om nieuwe muziek te vinden was het checken van muzikanten die meespeelden bij muzikanten en bands die ik erg goed vond. Zo vond ik via Frank Zappa bijvoorbeeld toetsenist George Duke en gitarist Steve Vai en via Miles Davis onder veel anderen bassist Marcus Miller. Op het album van de Indiase bassiste Mohini Dey doen ze het omgekeerde: achter iedere muzikant wordt vermeld in welke supergroepen hij of zij speelde, waaronder Mahavishnu Orchestra, Weather Report, Toto, The Aristocrats en The Jeff Beck Group. Hiermee weet u ook meteen in welke hoek u de muziek moet zoeken, maar Mohini Dey is de overtreffende trap in jazzrockvirtuositeit, met een vleugje death-metal, dus wees gewaarschuwd. Echte rustpunten kent het album niet. Het is één grote lawine aan vingervlugheid. Mohini past perfect in de school van Marcus Miller, muziek met een prominente solistische rol voor de bassist. En dan te weten dat Mohini pas 27 is en al achttien jaar in het vak zit, wat betekent dat ze dus al op haar negende professioneel is begonnen. Het verklaart veel van de virtuositeit. Ze is de enige vrouwelijke bassist in de Toptien van beste bassisten van de 21ste eeuw. Het is even wennen voor de oudere 'jazzcats': een bassolo in bikini, merchandise van mokken, T-shirts en hoodies, en vlogs over eten, make-up en het uitpakken van een nieuwe basgitaar, maar de basis is en blijft de jazzrock met een geweldige bezetting aan muzikanten. Zou het kunnen dat enkele van de 300.000 volgers van Mohini Dey op YouTube de omgekeerde weg bewandelen en via Marcus Miller en Steve Vai uiteindelijk uitkomen bij Miles Davis en Frank Zappa? Misschien een idee voor een vlog van Mohini: het onthullen van haar muzikale voorvaderen. **Jaap Lampe**

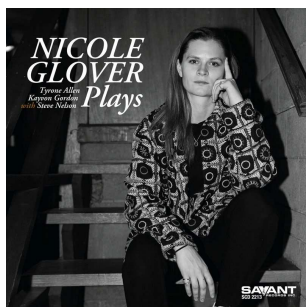
Bezetting o.a.:

drums: Narada Michael Walden (Mahavishnu Orchestra, Weather Report, Jeff Beck, Journey), Simon Phillips (Toto, Protocol), Marco Minneman (The Aristocrats), Gergo Borlai (Scott Kinsey, European Mantra, K.L.B. Trio, Kaltenecker Trio), Gino Banks (Zakir Hussain, Mike Stern, Guthrie Govan); gitaar: Guthrie Govan (The Aristocrats, Hans Zimmer), Ron Thal (Sons of Apollo, Guns and Roses), Rhythm Shaw (Gergo Borlai, Amit Trivedi, Vishal-Shekhar); toetsen: Scott Kinsey (Tribal Tech), Daniel Szebenyi (Gary Willis, Gergo Borlai).

Beluister het album hier:
<https://tinyurl.com/nhk9rcn4>

NICOLE GLOVER
Plays

Savant Records

Dat saxofonist Nicole Glover hier nog vrijwel onbekend is, lijkt me een feit. Dat ze binnenkort tot een van de belangrijke tenorsaxofonisten van deze tijd zal worden gerekend is nog geen feit, maar het zou me niet verbazen als dat een feit wordt. Glover, nog maar 32 jaar, geboren in Portland, Oregon en nu actief in New York, met een bescheiden oeuvre van drie albums op haar eigen naam, maar sinds 2021 wel te horen op acht platen als 'sideperson', is op zijn minst iemand om strak in de gaten te houden. De Amerikaanse jazzmusici hebben haar al in het vizier. Op haar eerste eigen album voor Savant ('Strange Lands') zit de legendarische George Cables achter de piano. 'Plays' is haar tweede album voor Savant, zonder piano maar met een ritmeduo van topkwaliteit. Met als gast in vier nummers bovendien vibrafonist Steve Nelson. Ook het Artemis Sextet waarmee ze op North Sea Jazz 2023 indruk maakte, en het Jazz at Lincoln Center Orchestra hebben haar gretig ingelijfd. Op 'Play' laat Glover horen dat ze klaar staat om de sprong naar de top te wagen. 'Strange Lands' bevatte voornamelijk eigen nummers. Dit album bevat nog maar één nummer van haarzelf en één van bassist Tyrone Allen. De rest is zelden gespeelde jazznummers die uit landmark albums van Ornette Coleman, Kenny Dorham, Elmo Hope, Lucky Thompson en McCoy Tyner komen. Allemaal sterke nummers wat bijdraagt aan het buitengewoon hoge niveau van dit album. Glover heeft een geluid om te zoenen met een flinke scheut Sonny Rollins en een vleugje Hank Mobley. En rechts en links nog invloeden van een stuk of wat anderen. Op een unieke manier zijn die gemengd tot een eigen herkenbaar geluid, dat een voortzetting en ontwikkeling is van de hardbop van haar voorbeelden. Het album werd opgenomen in de Van Gelder Recording Studio, wat als het ware een extra verwijzing is naar de basis van haar muziek. Wordt het niet hoognodig tijd om haar trio naar Nederland te halen?

Tom Beetz

Bezetting:

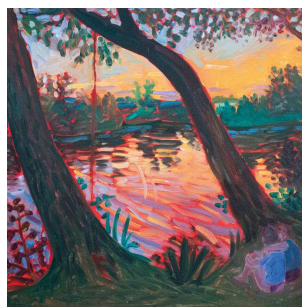
Nicole Glover (tenorsax),
Steve Nelson (vibrafoon),
Tyrone Allen (contrabas),
Kayvon Gordon (drums).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/2yxx6e64>

LOUISE VAN DEN HEUVEL
Sonic Hug

W.E.R.F. Records

Slechts bij weinigen zal de naam van de jonge Nederlandse basgitariste Louise van den Heuvel een belletje doen rinkelen. Dat komt vermoedelijk omdat ze Brussel als thuisbasis heeft. Van daaruit maakte ze al haar plaatdebuut met het eigenzinnige trio Dishwasher (zie JF 397). 'Sonic Hug' is haar debuut als leider, en tevens de naam van haar kwartet, met toetsenman Hendrik Lasure (SCHNTZL, zie JF 335), rietblazer Sam Comerford (Augusto Pirodda Septet, zie JF 385) en drummer Daniel Jonkers (Aligaga, JF 402). Dat Van den Heuvel ook fraai kan zingen, laat ze horen in een drietal vriendelijke liedjes ('Hold me', 'Innerland' en 'Blauwe velden') waarbij ze zichzelf begeleidt met een melodische basgitaarlijn, waarna de band het nummer verder invult en uitbouwt. Ze vormen de hoekstenen van een gevarieerd album, met heerlijk lome nummers ('Kusjeswekker', bijvoorbeeld) en stukken die halverwege van kleur verschietsen, zoals het eerder genoemde 'Hold me', dat na de bescheiden opening een dwingende groove van basgitaar en basklarinet biedt. Improvisatie, minimal music en smaakvolle sfeertekeningen maken van 'Sonic Hug' een debuut dat na herhaald beluisteren meer lagen blijkt te bevatten dan op het eerste gehoor lijkt. Het album laat zich digitaal kopen en op vinyl.

Herman te Loo

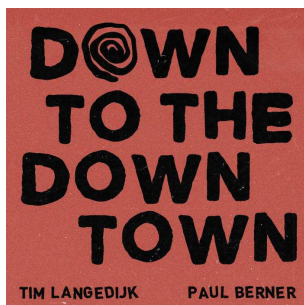
Bezetting:

Sam Comerford (tenorsax, altfluit, klarinet, basklarinet),
Hendrik Lasure (piano, Hammondorgel),
Louise van den Heuvel (basgitaar, zang, composities),
Daniel Jonkers (drums).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/cc76jfuz>

TIM LANGEDIJK & PAUL BERNER
Down To The Downtown
 Eigen Beheer (te koop via Bandcamp)

De instrumenten waarop gitarist Tim Langedijk en bassist Paul Berner musiceren op hun nieuwe duo-cd 'Down To The Downtown' zijn voor liefhebbers om van te smullen. Tim bespeelt twee akoestische Gibsons: een J-45 uit 1954 en een Southern Jumbo uit 1951. Paul doet zijn baswerk met een contrabas uit Tirol. Bouwjaar circa 1900. Meer dan een gitaar en een bas hoor je niet. Alle negen bekende en minder bekende stukken zijn zonder poespas opgenomen met één microfoon.

De samenwerking heeft een zeldzaam relaxt album opgeleverd. Tim en Paul kenden elkaars werk, maar de duobezetting ontstond pas na een toevallige ontmoeting in hun gezamenlijke woonplaats Haarlem. Ze bleken bijna burens te zijn. En zo belandden de mannen in de studio het Muziek Centrum voor de Omroep in Hilversum. De gerenommeerde bassist Peter Bjørnild tekende samen met Tim en Paul voor de productie. Technicus was Frans de Rond.

Eenvoud en helderheid waren de kernwoorden bij de opnamesessie. En hoewel een aantal stukken complex zijn, klinken ze op de plaat als simpele deuntjes. En de wel eenvoudige songs gaan in de handen van Tim en Paul leven en krijgen meer inhoud dan je zou verwachten. In alle stukken leunen de musici lekker achterover. Ze hebben geen haast. Je ziet hen bijna in het zonnetje zitten op zo'n typisch Amerikaanse veranda, ergens in het lome diepe zuiden van de VS. Die sfeer dus. Heerlijk.

Hans Invernizzi

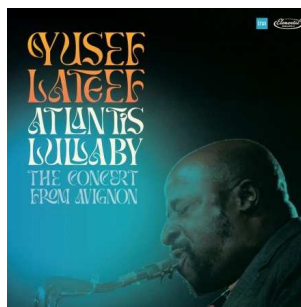
Bezetting:

Tim Langedijk (gitaar),
 Paul Berner (bas).

Beluister het duo tijdens de cd-presentatie:

<https://tinyurl.com/4zx6c5pb>

YUSEF LATEEF
Atlantis Lullaby
 Elemental Music

Hoezeer de jazz in 1972 zich in een staat van overgang bevond, blijkt vooral uit het laatste stuk uit deze live-opname van het kwartet van Yusef Lateef, 'Atlantis Lullaby'. Het door pianist Kenny Barron gecomponeerde 'The Untitled' heeft een uitgebreidere structuur dan het reguliere thema-solo's-thema. Het opent met een stevig uptempo (waardoor het een voortzetting lijkt van de opener, 'Inside Atlantis') waar Lateef met zijn tenorsax overheen dendert. Dan neemt de groep gas terug en horen we een passage met de gestreken contrabas van Bob Cunningham, waarbij we in de saxofoonbijdrage Oosterse toonbuigingen en voorstellen horen. Het geheel doet Indiaas, raga-achtig aan, met de bas als drone. Na dit contemplatieve deel wordt het weer een stuk ruiger en horen we Lateef met een homerisch gelach door de muziek heen breken. Het levert het soort verwarring op waar Roland Kirk rond deze tijd het patent op leek te hebben. Kirk is sowieso een referentiekader voor de muziek die we op dit in het Franse Avignon opgenomen dubbelalbum horen. De barrelhouse blues en de stride-piano van 'Yusef's mood' die enerzijds geworteld zijn in de traditie en anderzijds flink tekeergaan, doen erg denken aan de combinatie van Kirk en Jaki Byard op 'Rip, rig and panic'. Met de vette souljazz van 'Eboness' van drummer Roy Brooks, een duet van bamboefluit en bas ('Lowland lullaby') en een met autoriteit neergezette ballad ('I'm getting sentimental over you') biedt het album een goede variatie. Het is duidelijk dat Lateef en zijn mannen bezig waren om de hardbop en souljazz langzaam om te zetten in iets nieuws. In alle aspecten horen we eraan af dat het kwartet een 'working band' was, en mogen we blij zijn dat jazz-archeoloog Zev Feldman de banden van het Franse INA kon bemachtigen voor zijn Elemental-label.

Herman te Loo

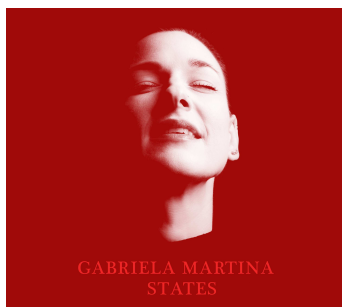
Bezetting:

Yusef Lateef (tenorsax, sopraansax, fluit, bamboefluit),
 Kenny Barron (piano),
 Bob Cunningham (bas),
 Albert 'Tootie' Heath (drums, Indiase fluit).

Luister hier naar een deel van het concert:

<https://youtu.be/GNv599r3evc?feature=shared>

GABRIELA MARTINA
States
 Eigen Beheer

Voor haar nieuwe cd, simpelweg 'States' geheten, toog de van oorsprong Zwitserse componiste en vocaliste Gabriela Martina, die sinds 2021 in Nederland woont, weer naar New Jersey. Weer, omdat ze ook voor het in 2023 uitgebrachte album 'Homage To Grämlis' in de VS met een internationale groep muzikanten aan het werk was. Voor 'States' trommelde ze opnieuw een gevarieerde groep van acht instrumenta-
 listen op.

Van de zeven tracks schreef Gabriela er vijf helemaal zelf. Voor twee stukken gebruikte ze een compositie van Franz Schubert en een song van The Cranberries als uitgangspunt. De titel van de plaat slaat op de toestand in de wereld en op Martina's eigen gemoedstoestanden, onder meer tijdens corona. 'States' is dus een cd met introspectie en een verkenning van de politieke spanningen op deze aardbol. De toekomst van de planeet gaat Gabriela zeer aan het hart, maar ze is geen prediker.

Martina heeft een krachtige stem en een overtuigende, directe manier van communiceren. De arrangementen zijn uitgekend en afgewogen. De band speelt met kleuren, genres en ritmes. Gabriela vroeg de Amerikaanse Khrys Williams een spoken word-bijdrage te leveren. Dat doet hij met overgave. Martina mixt op smaakvolle en intelligente wijze Europese en Amerikaanse invloeden en voegt nog een scheutje Zwitserland toe. Toch is het eindresultaat behoorlijk jazzy.

Hans Invernizzi

Bezetting:

Gabriela Martina (zang), Vancil Cooper (drums, percussie), Kyle Miles (bas), Jussi Reijonen (gitaar), Maxim Lubarsky (piano, toetsen), Ben Rosenblum (accordeon) + Jason Palmer (trompet, bugel), Khrys Williams (spoken word), Naseem Alatrash (cello).

Bekijk hier een video over het album:

<https://tinyurl.com/3dh5dye5>

TOBIAS MEINHART
Sunset Park
 Sonic River Records

Een grote naam is hij hier nog niet. De Duitse saxofonist Tobias Meinhart (1983), geboren in de buurt van Regensburg, Beieren en tegenwoordig woonachtig in Brooklyn, New York. De informatie bij dit album is spaarzaam en internet loopt ook al niet over met achtergronden. Toch, de enkele quotes uit gerenommeerde jazztijdschriften geven de indruk dat we hier te maken hebben met een van de grootste saxofoontalenten uit de Duitse jazzscene.

Meinhart heeft al zeven albums op zijn naam staan. 'Sunset Park' is zijn eerste met een pianoloos trio. Dit trioformaat dat ooit populair werd dankzij Sonny Rollins heeft een open geluid en biedt de mogelijkheid om vrijer te spelen. Wat mij betreft werkt dat alleen met een supergoed drums-bas-duo. Over Rosato en Simpson valt geen kwaad woord te zeggen, maar veel initiatief leggen ze niet aan de dag. Het vuur wordt Meinhart niet aan de schenen gelegd. Meinhart wordt meer begeleid dan opgestuwd in de vaart der volken. Voor Meinhart is het wel fijn om zijn eigen ideeën ongestoord ten gehore te brengen. Fijn ook om ongebruikelijke 9/8- en 6/8-maatsoorten uit te proberen - vreemde maatsoorten is een hobby van hem - maar het gebrek aan vuurwerk wordt op den duur enigszins vermoeiend. Dat Meinhart een groot saxofoontalent is lijkt me onbetwist, maar wat had er uit kunnen komen als het hem echt moeilijk was gemaakt? 'Sunset Park' is daarmee een goed maar geen spectaculair album geworden, eerder een fraai album waar het nergens echt spannend wordt.

Tom Beetz

Bezetting:

Tobias Meinhart (tenorsax), Rick Rosato (contrabas), Jesse Simpson (drums).

Beluister hier het titelnummer van de plaat:

<https://tinyurl.com/mpnu8cmv>

NORTH SEA STRING QUARTET
Splunge
 7 Mountain Records

Dat je met een viool veel capriolen kunt uithalen is algemeen bekend, maar wat het North Sea String Quartet laat horen op de cd 'Splunge' is toch wel heel bijzonder. Het strijkkwartet laat hun instrumenten zingen, grommen, twinkelen en bonzen en dat alles in wel zeer uiteenlopende muziek. De cd begint en eindigt met een monumentaal vierluik, getiteld 'WTTTT: part I,II,III & IV', een compositie van Pablo Rodriguez. Het is een nummer dat atonaal begint met een klankkleur die bij mij associaties oproept met de abstracte orgelmuziek van Jehan Alain. U weet wel, de broer van de beroemde organiste Marie-Claire Alain. Maar langzaam ontvouwt zich een klanktapijt met ritme en pizzicato. De stukken van het North Sea String Quartet lenen zich niet voor achteloos consumeren. Je moet er echt voor gaan zitten. Maar dan nemen de muzikanten je ook mee naar nieuwe streken. Soms is dat filmisch zoals in het stuk 'Last ferry', geënt op een overtocht met ijzige kou in Finland. Maar er wordt ook gedanst in het nummer 'Choro-esque' en het wiegende 'Mojito'. Er zijn ook stukken op de cd die je niet zo gemakkelijk verteert. Verschillende daarvan zijn geboren uit improvisatie, uit een sfeerbeeld, een idee of zelfs een rare vondst zoals geluid van alufolie rond de vioolsnaren. De muziek van het North Sea String Quartet moet je ondergaan, soms met verbazing, soms met herkenning. Dat alles maakt de cd 'Splunge' een enerverende muzikale belevenis, die soms wat verder afstaat van wat er normaal op cd verschijnt. Illustratief is de fraaie aquarel die het cd-hoesje siert. Met wat fantasie kun je daarin de abstracte weergave zien van het groepsportret van de muzikanten. Als je het ziet zeg je 'O ja, natuurlijk!'. En dat geldt ook voor de muziek van North Sea String Quartet.

Sjoerd van Aelst

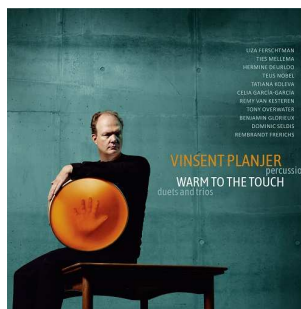
Bezetting:

George Dumitriu,
 Pablo Rodriguez,
 Yanna Pelsler (viool, viola),
 Thomas van Geelen (cello).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/bddzmd3>

VINSENT PLANJER
Warm To The Touch
 Challenge Records

Vinsent Planjer (1972) is een bijzondere en een uitzonderlijke drummer en percussionist. In de jazzwereld kennen we hem onder meer uit het Rembrandt Frerichs Trio, maar deze muzikale duizendpoot heeft, zoals blijkt op zijn cd 'Warm To The Touch', veel meer smaken dan alleen de jazz. Hij kan met zijn veelzijdige talent ook klassieke en Perzische muziek aan. Op het album staan acht eigen composities waarin Vinsent steeds in een andere bezetting te horen is. Hij nodigde elf collega's uit de jazz en de klassieke wereld uit om met hem op avontuur te gaan. En er moest geïmproviseerd worden. Dat was 'part of the deal'. Voor een aantal musici betekende dat een grote stap zetten. De vertrouwde paden moesten, in ieder geval tijdelijk, verlaten worden. Gids was steeds Planjer natuurlijk en mede om die reden vliegt er niemand uit de bocht. Integendeel.

Op de plaat horen we Vinsent in actie met bespelers van viool, contrabas, cello, sopraansaxofoon, marimba, trompet, mondharmonica en harp. Onder hen Planjers vaste maatjes Frerichs en Tony Overwater, maar ook Liza Ferschtman, Dominic Seldis, Benjamin Glorieux, Ties Mellema, Hermine Deurloo, Celia García García, Tatiana Koleva, Teus Nobel en Remy van Kesteren.

Zelf spreekt Planjer van het 'laten mengen en schuren' van zijn slagwerk met de inbreng van de muzikale partners. De samenwerking leidde tot gedenkwaardige prestaties waarbij Planjer steeds op zoek is naar een breed pallet aan stemmingen en emoties: van meditatief tot uitbundig, van agressief tot lieflijk, van humorvol tot doodserius - en met ruimte voor verwarring, opluchting, opperste concentratie, introspectie, expressie en af en toe een schaterlach.

Hans Invernizzi

Bezetting: Vinsent Planjer (drums, percussie, slagwerk), Liza Ferschtman (viool), Dominic Seldis (contrabas), Benjamin Glorieux (cello), Celia García García (piano), Hermine Deurloo (mondharmonica), Tatiana Koleva (marimba), Teus Nobel (trompet), Ties Mellema (sopraansaxofoon), Remy van Kesteren (harp), Tony Overwater (contrabas), Rembrandt Frerichs (piano).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/4axphbee>

JAZZ OP HET PODIUM

MARIUS NESET

HAPPY

Bezetting:

Marius Neset (tenor- en sopraansax),
Magnus Hjorth (piano),
Conor Chaplin (bas), Anton Eger (drums).

Datum en plaats:

4 mei 2024, LantarenVenster, Rotterdam.

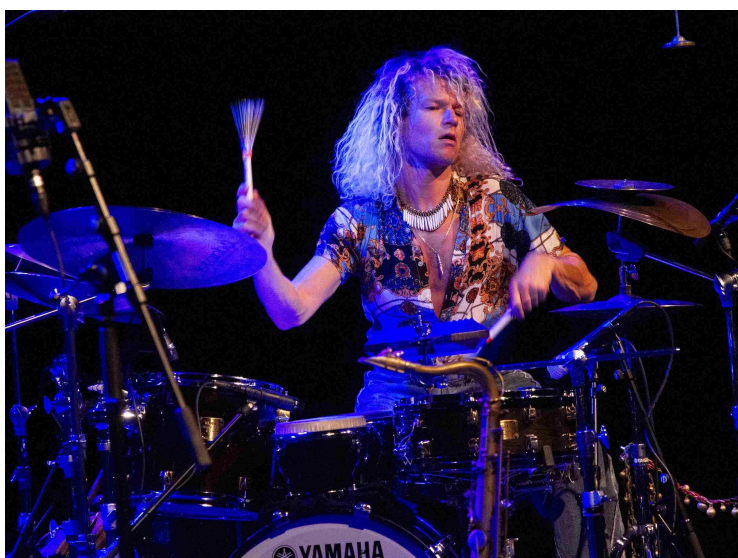
Dat de zaal maar halfvol was maakte Marius Neset niks uit. De Noor speelde met volle overgave en energie. We kregen een uiterst afwisselend 'power'-concert. Door de Dodenherdenking startte het een half uur later dan gebruikelijk. Direct al na aanvang was de toon gezet. Dat kwam door de Ierse bassist Conor Chaplin. De snaren van zijn elektrische bas waren de dikste die je kan kopen. Zwaar, aarts-laag en de hele ruimte vullend: alles wat niet vastzat trilde. Alles wat we weten van Scandinavische jazz moesten we vergeten. Dat was even wennen. De groep hield namelijk van grote contrasten. Van vuige massaliteit tot trage tempi. Daardoor was niet duidelijk wanneer de ene compositie in de andere overging. Dus geen applaus tussendoor. Na drie kwartier was er ineens de absolute chemie waarop je bij een optreden hoopt. Energieke improvisaties vol vuur. Later gebeurde dat nog een keer. Tijdens het concert klonken fragmenten fusion, slapstick, klassiek, Cubaans en heel veel Afrikaans.

Er bleken als eerste vier stukken van het laatste album 'Happy' gespeeld te zijn. Maar het klonk als één stuk met de meest complexe tempowisselingen. Tijdens de stukken wisselde Neset razendsnel van instrument. Pianist Magnus Hjorth was de enige met een lach op zijn gezicht. Hij kwam vooral tot zijn recht als Marius Neset even opzij stapte. Na een uur wilde Neset de groep voorstellen, maar de helft was al in de coulissen verdwenen. Dat was omdat Neset daarna een duet zou spelen met drummer Anton Eger. Wat een drummachine is die man! Hij stelde zijn twee snaredrums onhoorbaar in: precies op de tel. Neset speelde in dat duet virtuoos percussie met zijn kleppen, dus zonder te blazen. Er volgde toch nog een niet verdiende toegift. Het publiek wilde eigenlijk al weggaan maar kreeg meer dan waar het om vroeg.

Peter J. Korten

Marius Neset. (Foto: Joke Schot)

Anton Eger. (Foto: Joke Schot)

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

DAVID MURRAY QUARTET

Bezetting:

David Murray (tenorsax, basklarinet),
Marta Sanchez (piano),
Luke Stewart (contrabas),
Chris Beck (drums).

Datum en plaats:

2 mei 2024,
LantarenVenster, Rotterdam.

Voordat het concert begon, werd 'Ninno' vertoond, een animatie over een man en zijn hond. David Murray werd gebeld door die man, met de vraag om een stuk te schrijven over zijn hond Ninno. De man is erg ziek en Ninno is zijn steun en toeverlaat. Het filmpje is geproduceerd door Francesca Cinelli Murray, de vrouw van Murray. 'Ninno' staat op het nieuwe album 'Francesca' dat uitkomt op 17 mei en hier integraal werd gespeeld. Het filmpje vertelt op een terloopse manier over de alledaagse werkelijkheid. Zonder sentiment hult het een klein moment in liefde. De warmte spat van het enorme filmdoek in zaal 1. De warme klank van Murray's saxofoon geeft de scene vleugels. Jazzmuziek leent zich goed voor het oproepen of versterken van beelden.

Bekijk de animatie 'Ninno' hier:

<https://tinyurl.com/y6c9uux8>

Vervolgens, na een korte toelichting van Murray zelf op het filmpje, speelt zijn nieuwe kwartet 'Ninno' live. Energiek duikt hij in zijn spel en etaleert een mengeling van melancholie, hartstocht, stuwkracht, frivole frasering en vrije improvisatie. Met deze elementen kleurt hij ook het vervolg van het concert in. Contrabassist Luke Stewart leidde het titelnummer van het komende nieuwe album fascinerend in. Hij wekte zijn bas tot leven in een levendige monologue intérieur. De warme houtklanken waaierden uit op een manier die deed denken aan de stemoefeningen van een acteur voor de spiegel. In duetten met Murray speelde Stewart de basso continuo alsof het barokmuziek betrof.

[vervolg in de rechterkolom...](#)

David Murray. (Foto: Joke Schot)

Met haar veelzijdige naar avant-garde neigende spel voegde de Spaanse pianiste Marta Sanchez haar eigen dimensie aan de muziek toe. Haar feedback was soms lastig te doorgronden wanneer zij partities toevoegde die volledig op zichzelf stonden. Meermaals leek het alsof zij delen uit een moderne pianosonate in haar muziek weefde. Extra spannend werd het als er flamenco-elementen opdoken. Haar vrije improvisaties waren weerbarstig en furieus. Drummer Chris Beck reageerde of stuurde zeer alert. Hij bewoog royaal en dienstbaar mee in het moment.

Murray speelde enkele nummers op basklarinet en benutte de klank- en expressiemogelijkheden van het instrument optimaal. Het organische laag contrasteerde bij hem sterk met het krijsende hoog. De sfeer die hij opriep varieerde van teder en grappig (slapstick) tot ontregelende waanzin.

Opvallend waren de open houding en de autonome positionering van de musici binnen deze formatie. Hun improvisaties waren onderzoekend en neigden naar 'instant composing'. Zo ontstonden er verrassende lagen binnen de losse opbouw van de stukken. Stukken die bijeen worden gehouden door Murray's pakkende 'tunes'. Zijn nieuwe muziek blaakt van zelfvertrouwen en deed David Murray geïnspireerd klinken.

Roland Huguenin

SCOTT HAMILTON QUARTET

Bezetting:

Scott Hamilton (tenorsax),
Rein de Graaff (piano), Marius Beets
(contrabas), Eric Ineke (drums).

Datum en plaats:

1 mei 2024, Nieuwe Kerk, Zierikzee.

Dat tenorsaxofonist Scott Hamilton tijdens zijn uitgebreide toer door Nederland ook de Nieuwe Kerk in Zierikzee zou aandoen, lag niet voor de hand. Daar worden nooit jazzconcerten georganiseerd. Stichting Theaters aan Zee trok zich daar niets van aan en ontsloot een nieuw jazzpodium. Samen met het Rein de Graaff Trio speelde Hamilton bijna twee uren 'in a sentimental mood' vol. Zo'n tweehonderd mensen hadden de kerk uitgekozen om naar Hamilton te komen luisteren. Hij begon zijn eerste set met 'Take the a train'. De akoestiek in de Nieuwe Kerk is ruimtelijk en werd tamelijk vlak versterkt. Met gesloten ogen was het gemakkelijk wegdromen naar 1941, toen Duke Ellington's eerste opname van het stuk op 78-toeren uit de radio schalde.

Ooit gebruikte bierbrouwer Grolsch de onovertroffen slogan 'vakmanschap is meesterschap'. Met 'wij spelen vanavond jazz uit de tijd van de jazz' bracht pianist Rein de Graaff deze boodschap net even anders. Wie zich wenste over te geven aan zwoele swing en fatsoenlijke bop, reisde mee terug naar lang vervlogen tijden en kreeg een mooie reeks klassiekers opgediend.

Hamilton speelde met de hele groten der aarde. Zijn bronzen toon is tot in de perfectie gecultiveerd, inclusief het patina dat daar als een veredelende laag op is neergeslagen. Is zijn geluid zoet-romantisch of gewoon nuchter en doortastend? De kunst van het weglaten beheerst hij in ieder geval op meesterlijk niveau. Muziek gemakkelijk laten klinken; het is wellicht het meest lastige stijlmiddel. Denk aan het pianospel van Count Basie of de ingetogen sound van The Modern Jazz Quartet.

Hamilton is een sublieme conservator van het swingtijdperk en vertolkt dat geluid al decennialang met een verfijnde muzikale charme. Hij kleurt nergens buiten de lijntjes, maar is wel een sublieme vakman die klinkt als een vedette van weleer. Hamilton laat zijn tenorsax teder zingen. In samenspel met het fabuleuze trio van Rein de Graaff, ontstond een magie die de kerkgangers niet onberoerd liet. **Roland Huguenin**

Scott Hamilton en Marius Beets (op de achtergrond).
(Foto: Joke Schot)

Rein de Graaff en Scott Hamilton overleggen even.
(Foto: Joke Schot)

Vlnr: Rein de Graaff, Scott Hamilton en Marius Beets.
(Foto: Joke Schot)

ITAKIRY

Bezetting:

Chiara Schönfeld (zang),
Mischa Maurer (piano),
Rafael Jerjen (contrabas),
Maris Egli (drums).

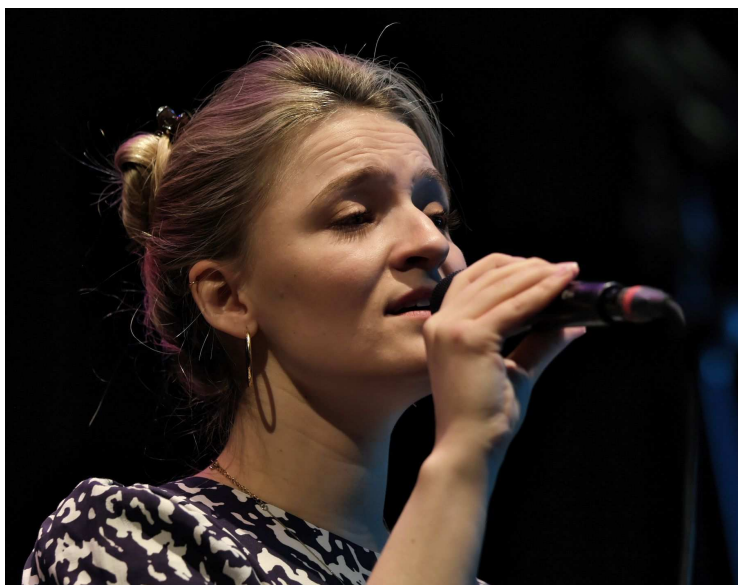
Datum en plaats:

28 april 2024,
TivoliVredenburg, Utrecht.

ITAKIRY is het jonge Zwitserse jazzkwartet dat in september 2022 hun titelloze debuutalbum uitbracht op het label SONNA Records van de Nederlandse zangeres, componiste en improvisator Sanne Rambags. Opvallende middelpunt is vocaliste Chiara Schönfeld wier derde naam, Itakiry, werd toegekend aan de groep. Schönfeld bezit een kraakhelder, bijna engelachtig stemgeluid. Daarnaast neemt ze het leeuwendeel van de teksten en muziek voor haar rekening. De Utrechtse jazzpromotor en fotograaf Jaap van de Klomp (bekend van het boek 'Jazz Lives - Till We Shall Meet and Never Part') was onder de indruk en besloot de groep naar Nederland te halen voor een kennismakingsoptreden in het intieme Club Nine van het concertgebouw TivoliVredenburg.

Een groep met een fraaie synergie die op bijzondere wijze melodie en improvisatie laat samenvloeien. Een performance vol diepgang, emotie en mystiek.

Op de bovenste etage van het Utrechtse complex genoot een uitverkochte zaal anderhalf uur van Schönfelds melancholische songs over natuur en persoonlijke ervaringen. Haar glanzende zangvoordracht was enerzijds ingetogen, maar anderzijds vol emotie. Schönfelds stem klonk iets dieper dan op het album en won daarmee aan kracht. Twee van de drie originele begeleiders in de groep bleken ondertussen gewisseld in verband met andere projecten, maar dat deed de muziek geen kwaad. Sterker nog, de stukken klonken organischer en speelser. Met name pianist Mischa Maurer [vervolg in de rechterkolom...](#)

Chiara Schönfeld. (Foto: Tom Beetz)

ITAKIRY. (Foto: Tom Beetz)

nam meer ruimte voor improvisaties, zonder de aandacht af te leiden van Schönfelds prachtige zangkunsten. In het meeslepende 'Sailor's song' lag een prominente rol voor drummer Maris Egli, die met creatief percussiewerk zeegeluiden nabootste. Toch bleef het geheel mooi in balans. Alles, ook het spel van bassist Rafael Jerjen, plooiden zich netjes rond de stem van Schönfeld. Naast zes liedjes van het debuut introduceerde het gezelschap ook onbekend werk dat in het verlengde lag en rond september 2025 moet verschijnen op een nieuw album. Zoals 'Pretender' en de in Zwitserduits gezongen parel 'Sturm im Wasserglas'. Maakte ITAKIRY al indruk met het debuutalbum, ook live maakte Schönfeld met haar kwartet de verwachtingen dubbel en dwars waar. Een groep met een fraaie synergie die op bijzondere wijze melodie en improvisatie laat samenvloeien. Een performance vol diepgang, emotie en mystiek. Prachtig.

Serge Julien

VARIA

'Elf jazzmusici die u moet kennen'

Ter gelegenheid van de Internationale Jazzdag (30 april) stelde de jazzredactie van de Duitse zender BR-KLASSIK een lijstje op van elf jazzmusici 'die Sie kennen sollten': zeven vrouwen en vier mannen. De jazzredacteurs keken wereldwijd en noteerden namen van musici uit landen als Finland, Zuid-Afrika, Mexico en Zuid-Korea. Stuk voor stuk musici 'die besonders persönliche und starke Musik machen'. Dit zijn hun namen:

Rebecca Trescher
(*1986, Duitsland) - klarinet
Linda Fredriksson
(*1985, Finland) - saxofoon
Shuteen Erdenebaatar
(*1998, Mongolië) - toetsen
Sun-Mi Hong
(*1990, Zuid-Korea) - drums
Hayden Chisholm
(*1975, Nieuw Zeeland) - saxofoon

Fuensanta
(*1995, Mexico) - zang, contrabas
Fabian Almazan
(*1984, Cuba) - toetsen
Susana Santos Silva
(*1979, Portugal) - trompet
Lionel Loueke
(*1973, Benin) - gitaar, zang

Zangeres Yumi Ito. (Persfoto)

Yumi Ito
(*1990, Zwitserland) - zang
Mthunzi Mvubu
(*1985, Zuid-Afrika) - sax, dwarsfluit

FESTIVALS MEI EN JUNI

Fay Claassen treedt eind mei op tijdens het festival Jazzboz in Bergen op Zoom. (Foto: Tom Beetz)

JAZZ IN DUKETOWN

Binnenstad, 's Hertogenbosch
17 tot en met 19 mei 2024

(<https://www.jazzinduketown.nl/>)

Met: Candy Dulfer, Yellowjackets, Jazzmeia Horn, Mathias Eick, Joey Alexander, Roberto Fonseca, Peter Beets New Jazz Orchestra, Emma Rawicz en Paul van Kemenade Classic Quintet.

BIG BAND FESTIVAL HENGELO

Schouwburgplein, Hengelo
19 mei 2024

(<https://www.schouwburghengelo.nl/theater/big-band-festival-hengelo-2024/>)

Met: Bigband '89, Exposure, Melody and Rhythm, Bigband Hengelo en Bigband Apollo Goor.

JAZZBOZ

Binnenstad, Bergen op Zoom
23 tot en met 26 mei 2024

(<https://www.jazzboz.nl/>)

Met onder anderen: Sven Hammond, Monday Date feat. Michael Varekamp, Chris Muller Big Band, Konrad Koselleck Big Band en Edwin Rutten in 'The Young Person's Guide to the Big Band', Maarten Combrink en **Fay Claassen**.

JAZZ ZOTTEGEM

Park van Egmont, Zottegem
1 en 2 juni 2024

(<https://jazzzottegem.be/>)

Met onder anderen: Revival Big Band feat. Cassie Cyrene, Rein De Vos Trio, Mathys/Idris Quartet, Kristo en het Brussels Jazz Orchestra met Camille Bertault.

WADDENSEA JAZZFESTIVAL

Entrepotgebouw, Haven, Harlingen
7 tot en met 9 juni 2024

(<https://waddenseajazz.nl>)

Met onder anderen: Tineke Postma & The Eric Ineke's JazzExpress, **Dick de Graaf Kwartet**, Michiel Borstlap, Tico y Aguabajo feat. Gianna Tam, WAAN, Koosje en Sjoerd van Eijck. De zondag is dit jaar toegevoegd en staat in teken van regionaal talent.
[vervolg op de volgende pagina rechts...](#)

De schitterende contrabas

Marcus J. Moore, journalist van de New York Times, vroeg een vijf bassisten om zijn lezers een jazznummer aan de hand te doen waarop hun instrument schittert. Hij ontving de volgende antwoorden:

El Haris (Anxious)

Ahmed Abdul-Malik

Luke Stewart: "Abdul-Malik commands the bass and the band with the imagination and the vision to create a truly fused collaboration of a typical U.S. jazz ensemble with an Egyptian one".

Israel Crosby in 1952. (Foto: F. Palumbo)

But not for me

Ahmad Jamal Trio (Israel Crosby, bas)

Ron Carter: "Israel Crosby's bass lines on 'At The Pershing' in Chicago, made Ahmad play that way. Crosby made the piano player not play".

Adi Meyerson: "Cosby is the definition of voice leading in a bass player's book. It's all there — the beat, the melody, the harmony and the element of surprise. He often sounds like he's playing a bass solo throughout a whole song".

Yesterday princess

Stanley Clarke

Tonina Saputo: "Clarke effortlessly transforms his bass into a melodic storyteller, conveying his love message to his Vulcan princess. The trebly tone enhances the bass's character, acting as an additional voice, jumping between fifths".

Jive rhapsody

Duke Ellington Orchestra
(Jimmy Blanton, bas)

Sélène Saint-Aimé: "Blanton is not only accompanying but also playing rhythmic melodic figures".
(Bron: New York Times, 1 mei 2024)

FESTIVALS JUNI (vervolg)

Het Dick de Graaf Kwartet opent het Waddensea Festival. (Foto: Ruud van der Graaf)

JAZZ AAN DE SJTASIE

De Sjtasie, Swalmen
7 tot en met 9 juni 2024

(<https://www.jazzaandesjtasie.nl>)

Met onder anderen: Saskia Laroo & Warren Bird (huisartiest), The Preacher Men, Kim Clarke & The Ladies of Jazz, Masha Bijlsma Sextet, Limburgs Jazz Collectief en Ad Colen Band.

RED LIGHT JAZZ

Diverse locaties centrum, Amsterdam
7 tot en met 9 juni 2024

(<https://redlightjazz.com>)

Met onder anderen: Hans Dulfer, Arthur Heuwekemeijer Trio, Boi Akih, Denise Jannah & Atzko Kohashi, Gumbo & The Monk, Hermine Deurloo & Mike Boddé en Sheryl Bailey-Joris Teepe-Jamie Peet Trio.

ZEELAND JAZZ

Diverse locaties, Terneuzen
7 tot en met 9 juni 2024

(<https://www.zeelandjazz.nl/festival/>)

Met: Hans Dulfer, Jetse de Jong, Jasper Blom Big Band, Anika Nilles, kroegentocht en straatparades.

JAZZ TE GAST

Tuinen De Gast, Zuidhorn; Bimhuis, Amsterdam
8 en 9 juni 2024

(<https://www.jazztegest.nl/dagprogramma>)

Met onder anderen: Avishai Cohen (trompet), Tijn Wybenga, Leïla Martial, Joachim Badenhorst, Suzan Veneman, Anton Eger en Allesandro Fongaro.

JAZZ AT THE DOCKYARD

Theater De Kampanje, Oude Rijkswerf Willemsoord,
Den Helder
9 juni 2024

(<https://nieuw-diep.nl/events/jazz-at-the-dockyard/>)

Met onder anderen: Bigband Frankie goes to, Broken Brass, Teus Nobel, Ramón Valle & Maite Hontelé, Smandem en Joris Teepe Trio feat. Sheryl Bailey.
vervolg op de volgende pagina rechts...

OVERLEDEN

Holman in 1961 in de Capitolstudio (LA). Stan Kenton kijkt mee. (Wikipedia)

Bill Holman, 6 mei 2024 (96)

Saxofonist, componist, arrangeur Bill Holman is 6 mei overleden. Holman begon eind jaren veertig als tenorsaxofonist bij het dansorkest van Ike Carpenter en stapte in 1950 over naar het Charlie Barnet Orchestra. In maart 1952 verkasde hij naar het orkest van Stan Kenton. Daar manifesteerde hij zich ook als arrangeur en bepaalde zo mede de sound van het orkest. Hij droeg bij aan de albums 'New Concepts Of Artistry In Rhythm', 'Contemporary Concepts' en 'Adventures In Jazz'. Zijn samenwerking met het Kentonorkest duurde bijna 27 jaar. Holman schreef ondertussen ook voor andere orkesten, zoals de bands van Woody Herman Buddy Rich, Count Basie, Harry James, Terry Gibbs en Gerry Mulligan's Concert Jazz Band. Vanaf begin jaren vijftig drukte Bill Holman nadrukkelijk zijn stempel op de jazzscene aan de Amerikaanse westkust. Hij werkte met onder anderen Bob Cooper, Sarah Vaughan, Ella Fitzgerald, Anita O'Day, de Lighthouse All-Stars, June Christy, Mel Tormé, Chet Baker, Art Pepper, Lennie Niehaus, Conte Candoli en Shelly Manne. En dit is maar een greep uit een lange lijst. Bill Holman leidde zijn hele leven groepen van diverse omvang, waaronder jarenlang de Bill Holman Big Band. Ook in Europa werd hij op waarde geschat. Hij arrangeerde voor bijvoorbeeld de WDR Big Band, de SWR Big Band, de hr-Bigband en het Metropole Orkest (daarmee nam hij in 1998 het album 'Further Adventures' op). Op zijn erelijst prijkt onder meer zijn benoeming tot NEA Jazz Master in 2010. (hve)

[vervolg op de volgende pagina links...](#)

FESTIVALS JUNI (vervolg)

ZEELAND JAZZ

Diverse locaties, Vlissingen

14 tot en met 16 juni 2024

(<https://www.zeelandjazz.nl/festival/>)

Met: Rymden, Michiel Borstlap, Bernard van Rossum, Brintex Collective, Benjamin Herman Trio en No Pareto.

BIGBAND BATTLE BONHEIDEN

't Blikveld, Bonheiden

21 en 22 juni 2024

(<https://www.blikveld.be/bigbandbattle24/>)

Met onder anderen: Hnita Bigband o.l.v. Dree Peremans, Brussels Jazz Orchestra & Bert Joris, Bert Dewinter Quartet, The North Side Bigband en de Boom Bigband & Lady Linn.

RONSE MIDSUMMER JAZZ

Tuinen TIO3 Business & Eventlocation, Ronse

22 en 23 juni 2024

(<https://midsummerjazz.be/>)

Met onder anderen: Alex Koo, Bert Joris Quartet, Isolde Lasoen, Jef Neve en Bigband 9600.

TOURNAI JAZZ FESTIVAL

Centre culturel, Tournai

25 tot en met 30 juni 2024

(<https://www.tournaijazz.be/>)

Met onder anderen: Dee Dee Bridgewater, Avishai Cohen Trio, Itamar Borochoy, Alexandre Cavaliere, Quentin Dujardin Quartet feat Manu Katché en Blackflower.

INJAZZ FESTIVAL

Amsterdam, Rotterdam

26 tot en met 28 juni 2023

(<https://www.injazz.nl/festival/>)

Met: 100% Cottone, FaKruTu: Dakar Edition, Femke Mooren Quartet, Giuseppe Doronzo/Andy Moor/Frank Rosaly, Marit van der Lei Nextet, Mark Lotz 'Freshta', NAUSYQA, Ping-En Hung Ponga, Televizyon, WAAN en Y.O.P.E.

NORTH SEA ROUND TOWN

Diverse locaties, Rotterdam

27 juni tot en met 14 juli 2024

(<https://www.northsearoundtown.nl/>)

Met onder anderen: In totaal zijn er zo'n 350 concerten op 125 locaties variërend van (jazz)podia en openbare pleinen tot kerken en stations, (voormalige) zwembaden, kunstgaleries, verzorgingstehuizen en nog veel meer.

JAZZ HILLEGERSBERG

Centrum, Hillegersberg

28 juni tot en met 30 juni 2024

(<https://www.jazzhillegersberg.nl/>)

Met onder anderen: Boris van der Lek, Hans Dulfer, Artvark & Drums United en Ntjam Rosie.

JAZZ IN 'T WEB

Theater 't Web, Bleiswijk

29 juni 2024

(<https://www.tournaijazz.be/>)

Met onder anderen: The Preacher Men, Angelo Verploegen Quintet, Lex Jasper Trio en de West Coast Big Band met Bart van Lier.

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

OVERLEDEN (vervolg)

John Pisano, 2 mei 2024 (93)

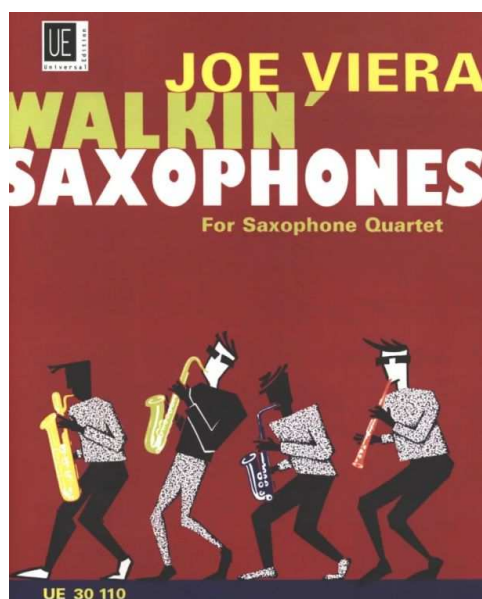
Gitarist in het idioom van Raney, Farlow en Kessel. Maakte deel uit van het Chico Hamilton Quintet, begeleidde zangeres Peggy Lee, lid van Capp-Pierce's bigband Juggernaut en vele andere combinaties, waaronder duo's met gitaristen Billy Bean en Joe Pass.

John (C.) Williams, 30 april '24 (87)

Er zijn er velen die zo heten; dit betreft de Amerikaanse baritonsaxofonist, geboren in 1936, in bands als die van Count Basie (als plaatsvervanger van Cecil Payne en Charlie Fowlkes), Gerald Wilson, Louie Bellson, Juggernaut, Grover Mitchell en vele anderen.

Claus Jacobi, 23 april 2024 (75)

Duitse klarinettist, tevens kundig op alt-, tenor- en bassaxofoon; vanuit Groot-Brittannië opererend in Europa in het traditioneel georiënteerde genre, waaronder King Oliver Creole Conservenblik van Mart Mous in Breda. Overleden in Berlijn.

Boek met een muziekmethode van de Duitse saxofonist Joe Viera. Hij overleed 7 april in Munchen.

Calvin Keys, 14 april 2024 (82)

Gitarist, vooral werkzaam in de funkwereld, werkte ook samen met saxofonist Red Holloway en pianist Ahmad Jamal.

Giorgio Azzolini, 12 april 2024 (96)

Italiaanse bassist, speelde met vrijwel iedere belangrijke jazzmusicus in zijn land, alsmede met Amerikaanse gasten. Ten onrechte niet vermeld in de naslagwerken.

[vervolg in de rechterkolom...](#)

VARIA

VPRO produceert podcast over 'jazz changers'

Programmeur-journalist Koen Graat en saxofoniste Kika Sprangers maken voor de VPRO een podcast over 'jazz changers', musici, centra en platen die de jazz de afgelopen decennia een belangrijke draai gaven. Kika Sprangers: "We zoeken uit welke opmerkelijke invloeden, platen en artiesten de jazz voorgoed hebben veranderd en hebben geleid tot het huidige jazzlandschap." Ook zal elke aflevering een stuk uit het Vrije Geluiden (televisie-)archief te horen zijn. Elke vrijdag verschijnt een nieuwe aflevering. Het eerste deel gaat over de aanloop naar Miles Davis' album 'Bitches Brew'; het begin van de jazzrock en fusion. En in deel twee wordt het album zelf onder de loep genomen.

Meer info: <https://podcast.npo.nl/feed/jazz-changers.xml>.

OVERLEDEN (vervolg)

Bob Lanese, 9 april 2024 (82)

Amerikaanse sectietrompettist, werkte na een tournee van het Glenn Miller Orchestra o.l.v. Buddy DeFranco vanuit radiobigbands in Hamburg veel in Duitse Europese orkesten als die van Klaus Weiss en Peter Herbolzheimer, verder ook in dat van James Last. Overleden in Hamburg.

Joe Viera, 7 april 2024 (91)

Duitse saxofonist, maar allengs wierp hij zich op muziektheorie en -educatie. Auteur van talloze muziekmethoden en verhandelingen. Oprichter van de International Jazz Federation. Overleden in München.

Phil Nimmons, 5 april 2024 (100)

Canadese klarinettist, maar vooral componist-leider van bigbands in verschillende samenstellingen, vanaf de jaren vijftig tot aan 1980. Zeer gezien vanwege zijn aandacht voor het muziekonderricht via zijn orkest.

Sylvain Luc, 13 maart 2024 (58)

Franse gitarist, werkte samen met accordeonist-bandoneonist Richard Galliano en violist Didier Lockwood. Speelde veelal in kleine bezettingen: van solo-optredens tot kwartetten. **(jjm)**

JAZZSTANDARDS

OH, LADY BE GOOD (George en Ira Gershwin)

Terwijl auto's uit 1924 (zoals T-Fords) nog slechts in musea staan of door oldtimer-fans worden bewaard, kan muziek uit die tijd (de 'jazz-age') nog steeds actueel klinken, dankzij tijdloze uitgangspunten. In een vorige aflevering zagen we dat 'Sweet Georgia Brown', uit 1924, waardevol materiaal bevat. In hetzelfde jaar schreef George Gershwin (1898-1937) met tekst van zijn broer Ira (1896-1983), de song 'Oh, Lady be good' voor de musical 'Lady Be Good', die in december 1924 in première ging, met Fred en Adèle Astaire in hoofdrollen.

Het chorus van 'Oh, Lady Be Good' is 32 maten lang en heeft de vorm AABA. De tekst luidt:

- [A] *Oh, sweet and lovely lady, be good
Oh, lady, be good to me*
[A] *I am so awf'ly misunderstood
So lady, be good to me*
[B] *Oh, please have some pity
I'm all alone in this big city, I tell you*
[A] *I'm just a lonesome babe in the
wood,
So lady be good to me.*

Vrij snel na de première bracht **Paul Whitemans** orkest een instrumentale versie: <https://tinyurl.com/2bmyv75e>. Jaren later nam zangeres **Ella Fitzgerald** een gedragen uitvoering van de volledige song, het 'verse' en het chorus op: <https://tinyurl.com/yc5keacx>, als onderdeel van het project 'The Gershwin Songbook'.

Gershwin en 'blue notes'

Het jaar 1924 was een mijlpaal in Gershwin's carrière. Zijn 'Rhapsody in blue' ging in februari in première, met groot succes. In dat stuk, op het grensvlak van jazz en klassiek, komen onder meer zogeheten 'blue notes' voor. Die komt men ook tegen in songs van Gershwin uit hetzelfde jaar. Reden genoeg om even bij het fenomeen 'blue note' stil te staan. [vervolg in de rechterkolom...](#)

OH! LADY, BE GOOD

ALFRED BUTT
WITH
ALEX A. AARONS AND VINTON FREEDLEY
PRESENT
FRED AND ADELE ASTAIRE
IN
LADY BE GOOD!

The Play Produced by FELIX EDWARDES

BOOK BY
GUY BOLTON
AND
FRED THOMPSON
LYRICS BY
IRA GERSHWIN
MUSIC BY
GEORGE GERSHWIN

SEPARATE NUMBERS

Oh! Lady, be Good... 2⁶/₁₂

The half of it Dearly Blues ..

Fascinating Rhythm..... "

Hang on to Me..... "

So am I..... "

I'd rather Charleston ..
(Lyric by DESMOND CARTER)

PIANOFORTE SELECTION 26¹²/₁₂

CHAPPELL & CO. LTD. HARMS INCORPORATED
50 NEW BOND STREET, LONDON, W. 1. 62-64 WEST 45TH STREET
& SYDNEY NEW YORK

DEWEY
SUTTON

Van oorsprong zijn 'blue notes' (vocale) intonaties die niet precies passen binnen de gangbare westerse toonladders, omdat ze iets te laag worden geïntoneerd. Ze kunnen in alle toonaarden voorkomen; we nemen C majeur als voorbeeld.

Het grondakkoord daarvan is de drieklank C-E-G en de toonladder van C majeur bestaat uit de witte toetsen op de piano: C-D-E-F-G-A-B-C. De drie gebruikelijke blue notes zijn: een verlaagde derde, vijfde, en zevende toon. Die passen niet bij het grondakkoord en evenmin bij de toonladder. In hun oorspronkelijke gedaante passen ze zelfs helemaal niet bij toonhoogtes van een piano (en meer algemeen gesteld, het westerse toonstelsel). Daarom moeten er noten worden gebruikt die er het dichtst bij liggen, via de zwarte toetsen. In C majeur wordt de verlaagde E daarom een Es, de verlaagde G een Ges en de verlaagde B een Bes (zie afbeelding 1 op pagina 20). 'Blue notes' worden zo als het ware gefatsoeneerd aan de hand van de toonhoogtes die het westerse toonstelsel kent. Hoewel ze daardoor strikt genomen geen 'echte' 'blue notes' meer zijn, worden ze toch als zodanig aangeduid.

Gershwin's 'blue notes' uit 1924 zijn de verlaagde derde en zevende toon. Luister naar het begin van de 'Rhapsody in blue', direct na het klarinet-glissando, in het bijzonder het tweede stukje melodie. Ook wie niet muziektheoretisch geschoold is, kan daarin de 'blue notes' herkennen: <https://tinyurl.com/75nyh43c>. [vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

Niet alleen in de 'Rhapsody', maar ook in songs van Gershwin uit 1924 komen 'blue notes' voor, vaker dan in zijn latere werk. Een voorbeeld is 'Somebody loves me', waar in de eerste zin het woordje 'who' op een 'blue note' valt. Luistert (en kijkt) u maar eens naar deze vocale - <https://tinyurl.com/3wayz982> - en deze instrumentale versie: <https://tinyurl.com/5u65f9ys> (van saxofonist Lester Young).

In 'The man I love', eveneens uit 1924, staat de 'blue note' op de zevende trap van de toonladder centraal. Opvallend daarbij is dat het melodisch motief van deze song ook vrijwel letterlijk in de 'Rhapsody in blue' voorkomt: recycling van eigen materiaal. Hier kunt u Ella Fitzgeralds latere uitvoering beluisteren: <https://tinyurl.com/y2tvu8fs>.

Een verborgen 'blue note'

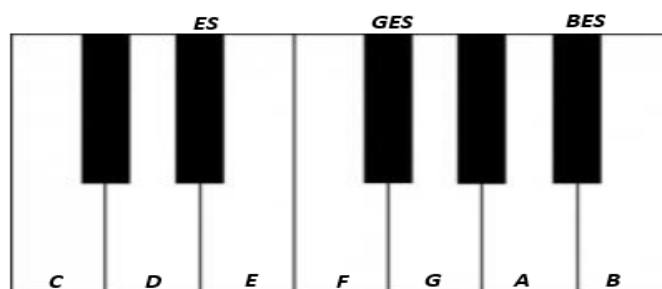
Van een iets andere orde is de 'blue note' in 'Oh, Lady be good'. Die zit niet expliciet in de melodie, maar is 'verpakt' in een begeleidingsakkoord. Aan het woord 'lovely' in de tweede maat van het [A] voegt het begeleidingsakkoord een bluesy klank toe. De song staat in G en in de tweede maat verschijnt het akkoord (C7), waarin een Bes zit - de verlaagde 3^e noot van de toonladder van G. Die noot ervaar je als een 'blue note'. Afbeelding 2 (zie hiernaast) toont hoe dit er in de bladmuziek uitziet.

Jazzversies van 'Oh, Lady be good'

De akkoorden van 'Oh, Lady be good' zijn vrij eenvoudig. Harmonische hoogstandjes zitten er eigenlijk niet in. Als gezegd wekt het akkoord in de tweede maat van [A] een suggestie van blues. In het [A] gedeelte draait alles -afgezien van een paar tussenakkoordjes - in feite slechts om drie akkoorden: de tonica (in maat 1, 3 en 7), de 'bluesy' onderdominant (in maat 2) en het dominant-septiemakkoord (in maat 6). Dat zijn ook precies de drie akkoorden waarop een traditionele blues is gebaseerd. Het [B] gedeelte opent met de onderdominant en in de tweede regel keren we via een kleine omweg terug naar de hoofdtoon-aard.

De song werd een jazzstandard en is door veel vocalisten en instrumentalisten uitgevoerd. Zo wist de veelzijdige **Ella Fitzgerald** de song op totaal verschillende manieren naar haar hand te zetten. Naast de wat zoetsappige versie die [vervolg in de rechterkolom...](#)

BLUE NOTES:

Afbeelding 1.

Afbeelding 2. ([bron: imslp])

hierboven is genoemd, kon zij er ook een pittig stukje scat-vocal op loslaten: <https://tinyurl.com/5n8umznb>. Enkele jaren terug bracht de jonge zangeres **Samarah Joy** een ode aan Ella, inclusief haar stemgeluid: <https://tinyurl.com/3k5d4ytk>.

Benny Goodman liet eind jaren dertig met zijn trio (Teddy Wilson (piano) en Gene Krupa (drums)) horen dat het hem niet uitmaakte in welke toonaard je het stuk speelt. Elk volgend chorus moduleert naar een andere toonaard en men eindigt zelfs met een versie in mineur:

<https://www.youtube.com/watch?v=0-NCGvjSTEQ&t=53s>.

De 'uitvinder van de tenorsax' - **Coleman Hawkins** - zette 'Oh, Lady be good' op de plaat, tijdens zijn verblijf in Europa, in 1934. Hij volgt nauwkeurig het akkoordenschema. Net bij als Benny Goodman wordt er gemoduleerd, van G naar As:

<https://www.youtube.com/watch?v=5VGQ1U7r2Wg>.

Verreweg de belangrijkste instrumentale opname is die van tenorist Lester Young (1936). Zijn twee chorussen over 'Oh, Lady be good' werden jazzgeschiedenis.

Verreweg de belangrijkste instrumentale opname is die van tenorsaxofonist **Lester Young** uit 1936. Eigenzinnig en zonder zich veel van maatstrepen aan te trekken improviseert Young een lange melodische lijn die de akkoorden respecteert, maar zonder deze als dwingende regels te gebruiken voor de notenkeus. De frasering is licht syncopisch en soms asymmetrisch. Deze solo was een van de grote inspiratiebronnen voor Charlie Parker en is daarom van belang als voorloper van bebop-frasering. Met zijn twee chorussen over 'Oh, Lady be good' heeft 'Prez' (Lester Young) de jazzgeschiedenis beïnvloed.

<https://www.youtube.com/watch?v=3PoMkDWhdSk>

vervolg op de volgende pagina linksboven...

In een opname uit 1946 zijn **Parker en Young** samen te horen in het stuk, tijdens een jamsession in de concertreeks 'Jazz At The Philharmonic':

<https://tinyurl.com/ycyh2hsv>

Een contrafact met verschillende namen

Op de akkoorden van 'Oh, Lady be good' is in de jaren veertig een veel gespeeld contrafact (een alternatieve melodie) ontstaan, met verschillende namen. In een opname van pianiste **May Lou Williams**, met onder meer Coleman Hawkins heet het simpelweg 'Lady be good': <https://tinyurl.com/mryu3vp3>.

Bij **Coleman Hawkins** zelf heet het 'Rifftide': <https://tinyurl.com/ymcckuu8>.

Met uitbreiding van enkele nootjes werd het een van de vaste repertoirestukken van **Thelonious Monk**, onder de naam 'Hackensack' (zo heet de plaats waar aanvankelijk de opnamestudio van Rudy van Gelder gevestigd was, in de huiskamer van diens ouders):

<https://tinyurl.com/3kyrshmd>. Vermoedelijk is dit een geval van 'collectief gevormd repertoire'; eerst speelde Mary Lou Williams de riff met Coleman Hawkins; een jaar later werd Thelonious Monk de pianist in Hawkins' band en uiteindelijk bleef Monk de riff spelen.

Dit contrafact is echter niet interessant vanwege de vraag 'whodunnit', maar om een geheel andere reden. Opvallend kenmerk is dat de 'riffnote' in de tweede maat precies valt op de 'gemaskeerde' 'blue note' in 'Oh, Lady be good': de verborgen intenties van Gershwin worden zo alsnog expliciet gemaakt.

De groep **New York Voices** maakte de cirkel rond in een uitbundige vocale versie, met in het intro nog even een quote van 'Hackensack/Rifftide':

<https://tinyurl.com/4a9hja2t>

'Oh, Lady be good' is een stukje erfgoed uit de 'jazz-age' waar enkele schatten in verborgen bleken te zitten.

Ruud Bergamin

AANBOD: 40 X 12 X JAZZIZ

Jazzflitslezer Henk Kersten heeft veertig complete jaargangen van het Amerikaanse blad **JAZZIZ** in de aanbieding. Het betreft de jaren 1984 tot en met 2023. U mag ze voor niets hebben, maar moet ze wel even ophalen in Overbetuwe. Heeft u interesse? Laat het ons weten! Wij geven graag uw gegevens aan hem door. U kunt ons bereiken via: jazzflits@gmail.com.

JAZZ IN BEELD

PIETER DE MAST TRIO

Het Trio Pieter de Mast - met Pieter de Mast (fluiten, sopraansax), Sebastiaan van Delft (toetsen) en Modar Salama (percussie) - speelde op 21 april bij Hot House Jazz in Leiden. Het trio klonk vooral subtiel en intiem, met de ingetogen lyriek van De Mast, de ritmische accenten van Salama en de 'grooves' van Van Delft. De drie muzikanten waren voortdurend muzikaal 'in gesprek' en lieten het publiek meeluisteren en meetellen: "Het heeft nog geen titel, maar het is in 17/8-ste", zo luidde één van de aankondigingen. **Tekst en foto's: Marcel Schikhof**

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

BARNEY WILEN (DEEL 2) (1937 – 1996)

De Frans-Amerikaanse jazzmuzikant Barney Wilen speelt op zijn platen doorgaans tenor- en sopraansax. Bij uitzondering neemt hij de alt- en baritonsax ter hand. Hij was van alle muziekmarkten thuis. Wij vertellen het verhaal van zijn leven en muziek in drie delen. In Jazzflits 418 volgden we zijn spoor tot en met het jaar 1960. We pakken hier de draad weer op in 1961.

In dat jaar kunnen de lezers van het blad Jazz Hot niet om Barney Wilen (BW) heen. In februari 1961 eindigt hij in de jaarlijkse lezerspoll op de eerste plaats bij de tenorsaxofonisten, op de derde plaats in de categorie 'altsax', en op de vierde plaats bij de baritonsaxofonisten. In maart 1961 speelt BW een educatief concert voor de Jeunesses Musicales de France (JMF) in Fontainebleau met André Hodeir (viool), Pierre Michelot (bas) en Kenny Clarke (drums).

In april 1961 werkt Wilen samen met pianist J.B. Eisinger (1938-2015).

Barney Wilen maakte met diverse formaties opnames. We vlechten hierna informatie daarover in blauw door de tekst:

(28) 21 april 1961 – Bud Powell Trio met Barney Wilen, 'Pianology', drie tracks met Jacques Hess (bas) en Art Taylor (drums), in Milaan (Moon 055).

18 mei 1961, BW in de Blue Note met orgelist Lou Bennett, vocaliste Blossom Dearie (1926-2009) en Kenny Clarke. (Saxofonist Bobby Jaspar trouwde op 24 maart 1955 in Luik met Blossom Dearie, niet in Parijs. Door zijn huwelijk met een Amerikaanse was het voor Jaspar gemakkelijker om te gaan werken in de States).

(29) 26 en 27 juni 1961 – Franco Cerri, 'International Jazz Meeting', bassist-gitarist Cerri met Flavio Ambrosetti (altsax), George Gruntz, in Milaan (DIW 104).

(29 a) Van 17 tot 23 juli 1961: Tweede Jazzfestival in Antibes. Barney Wilen Quartet met George Gruntz, George Joyner (Jamil Nasser) (bas) en Buster Smith (drums). Op YouTube.

vervolg in de rechterkolom...

Wilen geportretteerd op de hoes van het album 'Montreal Duets'.

(30) 1 september 1961 – Gil Cuppini Quintet, 'What's New', Barney Wilen met trompettist Dusko Gojkovic, George Gruntz, drummer Gilberto Cuppini, in Milaan, Studio 7.

(31) 29 oktober 1961 – 'George Gruntz featuring Kenny Clarke – Barney Wilen', de 1960 soundtrack van de Schmidhauser-film 'Mental Cruelty', met Antwerpenaar Peter Laine, pseudoniem voor Marcel Peeters (altsax, fluit), Zwitser Raymond Court (trompet), K.T. Geier (bas) (datum volgens Swiss Jazz Discography, Pernet geeft januari 1962)

November 1961: Jazz Magazine klasseert BW in een poll op de vijfde plaats bij de tenorsaxofonisten, na John Coltrane, Stan Getz, Sonny Rollins en Coleman Hawkins.

Bekijk hier het Barney Wilen Quartet in Antibes (1961):
<https://tinyurl.com/5n79jcdw>

Tussen 1962 en 1965 is Barney niet erg actief en werkt hij in de luwte. Hij twijfelt aan de bebop-stijl. Hij beseft dat hij alleen maar dezelfde muziek reproduceert en dat hij niet de nieuwe Parker zal worden. Hij geeft nog wel concerten. Bijvoorbeeld op 24 maart 1962: Barney Wilen & The George Gruntz Trio, Festival de Jazz in San Remo. Of op 1 juni 1962: Barney Wilen Quartet, Festival de Jazz in Frankfurt.

(32) 1963: BW componeerde de muziek voor 'A propos d'un meurtre', film van Christian Ledieu.

Op 28 januari 1963 werd in het Palais des Congrès in Luik een benefietconcert gespeeld. Les Amis de Bobby Jaspar hoopten duizend dollar te verzamelen om Jaspar's operatie te financieren. Barney Wilen was erbij. Andere sympathisanten waren Johnny Griffin, Sonny Criss, Jacques Pelzer, Sadi, Kenny Drew, René Thomas, Benoît Quersin, Larry Ritchie. Uiteindelijk stierf Bobby Jaspar na een twaalf uur durende operatie op 4 maart 1963 in het Belle Vue Hospital in New York. Hij was 37 jaar.
vervolg op de volgende pagina linksboven...

Tijdens zijn verblijf in Luik neemt Barney Wilen deel aan jamsessies in de Jazz Inn van de gebroeders Darموise, met ook saxofonist Jacques Pelzer en gitarist René Thomas.

In 1963 ontgoochelt BW het publiek tijdens een festival in Marseille. Hij speelde daar met Roger Luccioni, Alain Delaye en Florimond Delannoy. In een poging zijn muzikale grenzen te verleggen speelde Wilen niet zoals op zijn platen, maar à la John Coltrane of Ornette Coleman. Dat werd niet gepruimd door de festivalgangers.

Eind zomer 1963 kwam trombonist Eje Thelin (1938-1990) met enkelen van zijn kwintetleden naar Parijs. Thelin speelde een tijd in een formatie van Barney Wilen. Die bevatte ook de Belgische pianist Joel Vandroogenbroeck (1938-2019), die hierna bij Thelin ging spelen.

In **1964** verlaat Wilen Parijs, misschien om te ontsnappen aan de verlokkelijke drugs of aan een militaire dienst. Er bestaat een foto van René Thomas, Barney Wilen en Charles Bellonzi, gedateerd 1964, Century Club (Sinds 1984 woont Bellonzi in Genouillé. Helaas neemt hij zijn telefoon niet op om wat informatie te verkrijgen.)

In **1965** verblijft Barney ongeveer zes maanden vooral in New York, NY. Hij raakt er onder de indruk van de vernieuwende Ornette Coleman (1930-2015). Bij zijn terugkeer leidt Barney in oktober 1965 in Le Requin Chagrin een Colemanachtig trio, veelal met Henri Texier (bas) en Jacques Thollot (drums).

Het tijdsbeeld is veranderd: Black Power, Black is Beautiful en Martin Luther King. Barney zoekt inspiratie in de free jazzboodschap van Cecil Taylor (1929-2018), Marion Brown (1931-2010), Giuseppe Logan (1935-2020), Albert Ayler (1936-1970), Don Cherry (1936-1995), Sunny Murray (1936-2017) en bij zijn leeftijdgenoot saxofonist Archie Shepp (°1937).

(33) 1966: film 'Si j'avais quatre dromadaires', een film van Chris Marker, met muziek van het Barney Wilen trio, met drummer Jacques Thollot (1946-2014).

Wilen is het hele jaar **1966** te vinden in Le Requin Chagrin, Quartier Latin, met geestesgenoten als Lloyd Thompson, Jean-François Jenny-Clark, Karl Berger, Beb Guérin en Jacques Thollot.
[vervolg in de rechterkolom...](#)

De hoes van de soundtrack van de film 'Auto-Jazz' (1968).

Michel Portal, François Jeanneau, Bernard Vitet komen meespelen. Enkele straten verder gebeuren in La Vieille Grille identieke experimenten met François Tusques en Sunny Murray.

(34) 19 en 20 januari 1966 – Barney Wilen, 'Zodiac Suite', BW vond inspiratie bij de astrologie, album onderverdeeld in twaalf stukken van de horoscoop. Uitvoerders Carl Heinz Berger, Jean-François Jenny-Clark (toen 21 jaar), Jacques Thollot (19 jaar), Studio Vogue, Parijs. Uitgebracht op een bootleg 'BE! Jazz 6065'. 'Don't buy it' vragen de beheerders van Barney's nalatenschap.

Twee jaar na zijn eerste bezoek was trombonist Eje Thelin in november en december 1965 opnieuw in Parijs met Barney Wilen. Die samenwerking leidt tot plannen voor plaatopnamen. In maart 1966 komt het ervan en vertrekt BW naar Stockholm.

(35) maart 1966 – 'Eje Thelin With Barney Wilen', met de toen negentienjarige Palle Danielsson (bas), opnamen van de Swedish Radio Stockholm, plus op plaat enkele nummers van 18 juli 1966 uit Gröna Lund, Stockholm (Dragon 366).

Op 6-7 augustus 1966 is het Barney Wilen Trio geboekt op het 8ste Festival van Comblain-la-Tour. De Vlaamse Jazzprisma TV zond op 22 oktober 1968 25 minuten Barney Wilen uit.

In september 1966 speelt BW in de Golden Circle in Stockholm en keert dan terug naar Parijs. Ondertussen rukt Wilen op naar de voorste rijen van de free jazz-scene. BW is een muzikale duizendpoot met bovendien interesse voor Indische muziek. Van 13 tot 15 december 1966 gaat de Free Jazz Meeting Baden-Baden door. Wilen ontmoet daar twee dozijn jazzmusici die de free jazz-scene toen en later beheersten: Manfred Schoof, Albert Mangelsdorff, Eje Thelin, Rolf Kühn, Bent Jaedig, Alexander von Schlippenbach, Joachim Kühn, Karl Berger, Buschi Niebergall, Jean-François Jenny-Clark, Palle Danielsson, Jaki Liebezeit, Aldo Romano.

[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

Hier ontstond de idee voor het Globe Unity Orchestra met pianist en orkestleider Alexander von Schlippenbach (°1938). Voor latere edities nodigde de SWR-radio andere bekenden uit: Fred van Hove (1967), Pierre Courbois (1967), Willem Breuker (1968, 1969, 1970), Leo Cuypers (1969) en Arjen Gorter (1969) en Han Bennink (1970).

Op 17 januari **1967** vindt in het Parijse Theater Bobino een avantgarde-jazzfestival plaats. Tegelijkertijd opent daar een expositie met beeldhouwwerken van Louis Chavignier. Voor de muziek zijn Barney Wilen, François Jeanneau, François Tusques en Beb Guérin opgetrommeld.

(36) 15 februari 1967 – François Tusques met Barney Wilen, 'Le Nouveau Jazz', met enkele opnamen van 16 januari 1967, met Aldo Romano (drums), Studio La Comédie des Champs-Élysées.

Op 14 juni 1967 organiseren Franse jazzmusici een Jazz Meeting voor de Vrede in Vietnam, met Jean-Louis Chautemps, Jean-François Jenny-Clark, Roger Guérin, Eddy Louiss, Michel Portal en Barney Wilen.

Een Barney Wilen Quintet treedt 15 oktober op in het Musée d'Art Moderne in Parijs: met Michel Portal, Michel Garcin, Eddie Gaumont en Jacques Thollot.

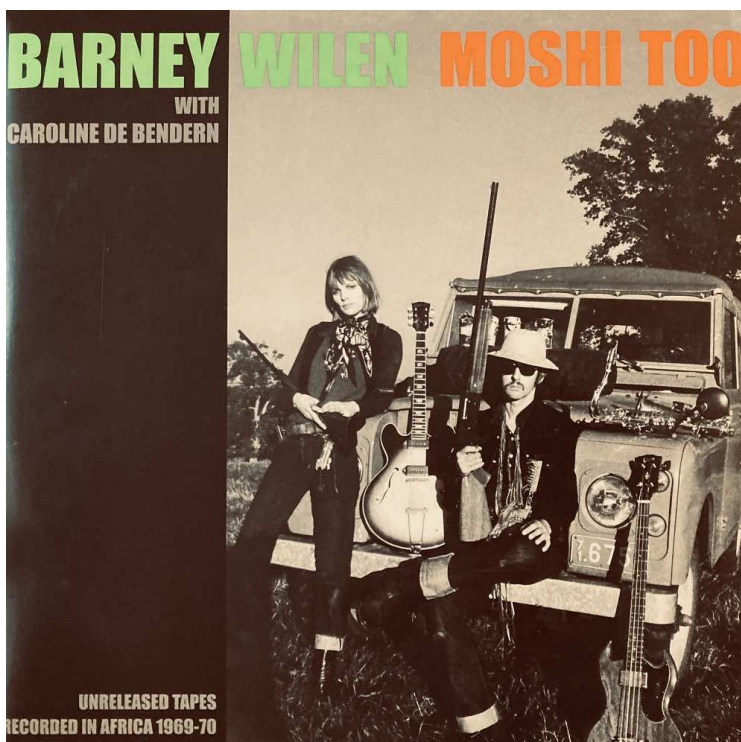
Op 21 oktober speelt Barney in de formatie Globe Unity 67 met Alexander Von Schlippenbach. Dezelfde dag en een dag later: Jazz Meets India, een SWF-Jazz-Session tijdens de Donaueschinger Musiktage, daags nadien een plaatopname.

(37) 23 oktober 1967 – 'Jazz Meets India', The Indian Trio met sitar virtuoos Dewan Motihar, het trio van de Zwitserse pianiste Irene Schweizer (°1941), plus The Jazz Horns Manfred Schoof en Barney Wilen, Saba Tonstudio, Villingen (MPS 441142)

Deze bezetting treffen we 4 november 1967 aan bij de Berliner Jazztage, als deel van de Jazz Meets The World-sessies.

Dezelfde maand is Wilen geboekt in Zürich, maar de organisator daagt niet op. BW nodigt dan maar zelf het Irene Schweizer trio uit. Met haar en zijn muzikanten vormt Wilen The Amazing Free Rock Group, met nog een optreden in Luzern.

[vervolg in de rechterkolom...](#)

Barney Wilen met zijn levensgezel Caroline de Bendern op de hoesfoto van de cd 'Moshi Too'. De muziek is uit 1969 en 1970; het album verscheen in 2012.

Het is een tijd waarin Barney Wilen de grenzen opzoekt. Op 1 februari **1968** levert dat hem veel kritiek op. Met zijn Free Rock Group treedt hij op in het Maison de l'ORTF. Het publiek werd die avond tevens de communistische teksten uit het Rode Boekje van Mao Tse Toung voorgeschoteld, gelezen door Caroline de Bendern, fotomodel, kunstenaar en cineaste. Caroline hield van de poëzie van Mao, niets meer, niets minder.

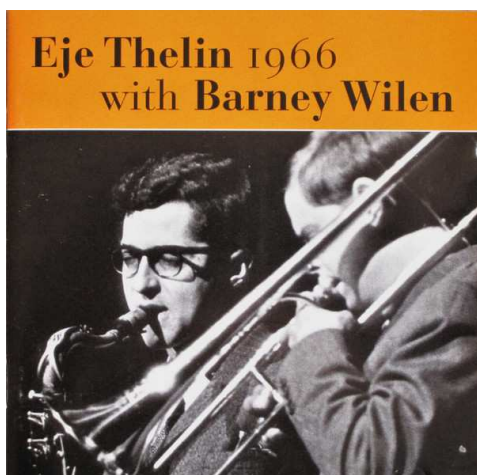
(38) 13 februari 1968 – Barney Wilen, 'Auto Jazz – Tragic Destiny of Lorenzo Bandini'. Door Barney Wilen, François Tusques, Beb Guérin en Eddie Gaumont wordt in de studio begeleidende muziek gespeeld voor de film 'Auto Jazz'. Barney combineerde free jazz met multimedia. Het album werd opgenomen in Tonstudio Bauer, Ludwigsburg. Producer was Joachim Ernst Berendt (Musik Produktion Schwarzwald, MPS 151648).

Wilen woonde ten tijde van de opname van 'Auto Jazz' in Monaco. Hij had met twee assistenten drie Nagra-bandopnemers geplaatst op het circuit van de 25ste Grand Prix de Monaco, Formule I (7 mei 1967). Autocoureur Bandini hapert aan strobalen, gaat over kop en zijn Ferrari vliegt in brand. Bandini sterft op 10 mei aan zijn verwondingen. Cineast François de Ménil had de wedstrijd gefilmd. Die film gemengd met beelden van Zandvoort werd hier en daar vertoond terwijl Wilen en zijn muzikanten live optraden. De première was op 20 januari 1968 in het Musée d'Art Moderne in Parijs. Hierna mocht Barney zijn compositie gaan demonstreren in Manhattan's New York University. In Rennes werd het spektakel vertoond op 9 november 1968. Wegens praktische problemen werden de live-uitvoeringen stopgezet.

(39) 16-17 april 1968 – Dee McNeil, 'Soul Hour', Dee Dee, Barry & The Movements, met de Belg Joel Van Droogenbroek (fluit, orgel), in Basel, Zwitserland (MPS 15183). [vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

(40) 27-28 juni 1968 – Barney Wilen and his Amazing Free Rock Band, 'Dear Prof. Leary', met Joachim Kühn (piano), Mimi Lorenzini (gitaar), Aldo Romano (drums). De titel verwijst naar Professor Timothy Leary (1920-1996), die was niet vies van druggebruik en LSD als therapie. De muziek is een soort Franse underground. J.E. Berendt gaf kansen aan Barney's groep in Villingen (MPS 15191).

(40 a) In 1968 schrijft Wilen psychedelische muziek voor de film 'Fun and Games for Everyone' van enfant terrible Serge Bard. Sunny Murray en BW zijn de uitvoerders.

Barney Wilen op de hoes van een plaat die hij in 1966 in Zweden maakte.

In 1968 keert Wilen de Europese jazz de rug toe. Na de roerige Parijse meimaand 1968 gaat hij meer samenwerken met zijn levensgezellin Caroline de Bendern (°1940, Windsor). Nice-Matin publiceert in de zaterdageditie van 14 augustus 1976 een huwelijksfoto van Barney en Caroline. Caroline was mannequin en in 1967 reisde ze naar New York. Ze kwam terecht in de hippiekringen van Andy Warhol (1928) en Lou Reed (1942-2013) en was daar meer dan een gewone vriend. De Bendern werd op 13 mei 1968 gefotografeerd met een vlag van het Vietnamese bevrijdingsleger tijdens een betoging in Quartier Latin (Parijs). Haar aanwezigheid tijdens de protesten werd haar kwalijk genomen door haar rijke grootvader. Die had Caroline herkend op de frontpagina van Life van 24 mei 1968. Nadat de graaf Caroline had ontferd stierf hij twaalf weken later op 6 oktober 1968 in Biarritz, hij was 89.

Op 9 november 1968 is het Barney Wilen Quintet in de Kunstacademie in Berlijn. [vervolg in de rechterkolom...](#)

Soms vervagen juiste data. In de hoestekst van 'Moshi Too', een album uit 2012, noteert Caroline 'It started in Paris februari 1969'. Maar ik vond een foto gedateerd op 20 maart 1969 genomen voor Hotel Montalembert met Barney, de wondermooie Caroline en hun sponsor Sylvina Boissonnas. De foto is hier te bekijken: <https://tinyurl.com/2tavaf6n>.

In **1969**, ik veronderstel in het voorjaar, vertrekt Barney Wilen met enkele 'mei-68 rebellen' en drie Landrovers uit Parijs. Het doel was Zanzibar bereiken. Wilen c.s. wilden 'field recordings' maken met Afrikanen en hun muziek. Het gezelschap strandde eerst in Tamanrasset in Algerije, waar de Franse kluisenaar Charles de Foucauld verbleef. Ze reizen na een tijd door naar Agadez in Niger. Gelukkig konden Barney en zijn groep zelf film- en geluidsopnamen maken, want filmman Serge Bard had hen inmiddels in de steek gelaten. Alleen Caroline, Didier Léon en Barney hielden het achttien maanden vol.

Op 29 en 30 juli 1969 nam Wilen als geluidsingenieur in Algiers met zijn Nagra-audiorecorder een concert op van saxofonist Archie Shepp met Clifford Thornton, Grachan Moncur III, Dave Burrell, Alan Silva en Sunny Murray. Het concert is uitgebracht als 'Live At The Pan African Festival In Algiers'. (Van 24 tot 29 oktober 1969 vond het Belgische Woodstock Festival plaats in Amougies, organisatie BYG Records, sponsor Ricard Anisette. Dertig Franse en Amerikaanse free jazz-geestverwanten van Wilen traden er op, ook Archie Shepp, die was terug uit Algiers. Barney zou er zeker uitgenodigd zijn, maar hij was niet bereikbaar.)

In **1970** maakte Barney Wilen nog een tweede, veel kortere reis naar Afrika. Halfweg 1970 komt Wilen terug naar Nice. Hij treedt nog maar sporadisch op, soms in de Blue Note in Marseille. Tijdens de Berliner Jazztage van november 1970 voert Barney Wilen zijn versie van George Russell's 'Electronic Sonata For Souls Loved By Nature' uit. Hij maakt daarvoor gebruik van geluidsbanden.

(41) In 1971 brengt Caroline de Bendern haar film 'A l'intention de Mademoiselle Issoufou à Bilma' uit. Beelden uit Nigeria, muziek gespeeld door Barney Wilen en een bijdrage van Jacques Pelzer.

(42) mei-juni 1971 – Barney Wilen and Friends & African Musicians, 'Moshi', in de Saravah-studio, etno-jazz met geluidsbanden van Afrikaanse muziek, elf musici met pianist Michel Graillier (1946-2003) en zijn echtgenote Micheline Pelzer op drums. Caroline de Bendern aanwezig als vocaliste. Pierre Chaze is de gitarist. Micheline blijft in 1971 en 1972 bij de Moshi-groep in Parijs (Saravah dubbelelpee 10028 en 10029). Luistert u eens naar 'Chechaoun': <https://tinyurl.com/mr4448f2>.

(43) 1969-1970 – Barney Wilen with Caroline de Bendern, 'Moshi Too, Unreleased Tapes Recorded In Africa, 1969-1970' (Sonorama dubbelelpee 72)

Concert: 5 februari **1972**, Maison de l'ORTF, Barney vindt zonder moeite muzikanten die live in een Moshi-Afrikaanse spirit kunnen spelen. De bandopnemer speelt Afrikaanse muziek.

(44) 1973 – Iemand maakte een piraat-dvd van een Moshi concert tijdens het Salon des Artistes Décorateurs. 'Live in TV Studio 1973', met Barney Wilen, Michel Graillier, Micheline Pelzer, Pierre Chaze en Caroline de Bendern als de bekendsten. Presentatie André Francis. Juiste plaats en datum kon ik niet vinden.

Erik Carrette
(wordt vervolgd)

JAZZWEEK TOP DRIE

6 mei 2024

1 Snorre Kirk

Top Dog
(Stunt)

2 Black Art Jazz Collective

Truth To Power
(HighNote)

3 Pierre L Chambers

Shining Moments
(Dash Hoffman)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(www.jazzweek.com\).](#)

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Ruud Bergamin, Erik Carrette, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Eric Ineke, Hans Invernizzi, Ralf Jacobs, Serge Julien, Peter J. Korten, Jaap Lampe, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Gijs Ornée, Milan Popov, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Marcel Schikhof, Joke Schot.

Webbeheerder: Erik van Doorne, Masters of Media. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

EUROPE JAZZ MEDIA CHART

1 mei 2024

Jacek Brun, www.jazz-fun.de:

OLIVIER LE GOAS Sunland (Challenge Records)

Madli-Liis Parts, Muusika:

KRISTJAN RANDALU

Schumann Dichterliebe (Berlin Classics)

Bega Villalobos, In&OutJazz:

MARIO COSTA Chromosome (Clean Feed)

Mike Flynn, Jazzwise:

TIM GARLAND Moment Of Departure (Ubuntu Music)

Mery Zimny Meloport/Poland:

ZIEMIA FEAT. IREK WOJTCZAK

Warming / Melting (Audio Cave)

Krzysztof Komorek, Donos kulturalny:

TOMASZ DABROWSKI AND THE INDIVIDUAL BEEINGS

Better (April Records)

Jan Granlie, salt-peanuts.eu:

ANNA ROEMER Blåregn (Eigen Beheer)

Christine Stephan, Jazzthetik:

LOUIS MATUTE

Small Variations Of The Previous Day (Neuklang)

Dick Hovenga, Written in Music:

SHABAKA Perceive Its Beauty Acknowledge Its Grace (Impulse)

Viktor Bensusan, jazzdergisi.com:

JASPER HØIBY'S 3 ELEMENTS Like Water (Edition Records)

Nuno Catarino, jazz.pt:

INES CONDECO Lacuna (Eigen Beheer)

Henning Bolte, freelance:

CHRISTIAN MARIEN QUARTET

How Long Is Now (MarMade Records)

Sebastian Scotney, UK Jazz News:

CUAREIM QUARTET

A Jazz Story (Art Melodies)

Patrik Sandberg, Jazz:

GOTRAN KAJFES TROPIQUES Tell Us (We Jazz)

Cim Meyer, All That ...:

ALBAN DANCHE/DANDYDANDIE

Hypnos & Morphee (Yolk Records)

Lars Mossefinn, Dag og tid:

I LIKE TO SLEEP

Bedmonster's Groove (All Good Clean Records)

Matthieu Jouan, citizenjazz.com:

JONAS CAMBIEN Maca Conu (Clean Feed)

Axel Stinshoff, Jazz thing:

CHARLES LLOYD

The Sky Will Still Be There Tomorrow (Blue Note)

Luca Vitali, Giornale della Musica:

ALEXANDER HAWKINS – SOFIA JERNBERG

musho (INTAKT Records)

Yves Tassin, JazzMania:

DE BEREN GIEREN What Eludes Us (Sdban)

Jos Demol, jazzhalo.be:

CARLOS BARRETTO Lonely Dog (Eigen Beheer)

Christof Thurnherr, Jazz'n'More:

KAMASI WASHINGTON Fearless Movement (Young)

Kaspars Zavileiskis, jazzin.lv:

THE JAZZ DEFENDERS Memory in Motion (Haggis Records)

De Europe Jazz Media Chart [geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door de Europe Jazz Media Group.](#)